

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Березень
3
March

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня
Листування й передплату висилати
на адресу:
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах
Америци для членок С'єзу Українок
Америци залишається в 1956 р. \$2.50.
Річна передплата для нечл. \$3.00
Річна передплата в Канаді \$3.00
Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.
Річна передплата у Франції . 900 фр.
Поодинокє число 35 центів

Зміст:

Наша суспільна служба	1
Т. Шевченко: Г. З.	2
18. березня	2
І. Б.: Думки з моря	3
С. Парфанович: Ідемо до Нью Йорку!	4
О. Генгало: Третє покоління	5
Л. Вітошинська: Жінки в Сарселі ..	7
М. Рідна: Неочікувана зустріч	9
З-поміж сто-тисяч	10
К. Гуцал: Жіночий хор в Міннеаполісі	11
Посмертні згадки	12
У гордій жалобі	13
І. Чорнобривець: Проблеми німецького жіноцтва	14
д-р Г. Лашенко: Історичний календар	15
Почесна членка	15
In Memory of 500	16
Spirit of Flame	17
M. Milanowich: The Ukrainian Easter Egg	17
Dear Junior League Members ..	18
Р. Коцик: Троянда	19
Зирк у тутешню кухню!	20
Вишивана блюзка	21
Приписи	22
Л. Полтава: Біля портрета	23
Вуйко Квак: Бідне сернятко	23
Н. Наркевич: Перший пролісок ...	24
Н. Наркевич: Снігова краля	24
О. Іваненко: Синичка	25
П. Кізко: Човники пускаю	25
Колодяжинська: Котик-Мурчик ...	25
Капельгородський: Весна	25
Вісті з Централі	26
При громадській роботі	27
Галина Лашенко: Із зброєю в руках	31

НА ОБГОРТЦІ:

Тарас Шевченко: Портрет Н. Горленко,
олія

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
for members \$2.50 per year; non-
members \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.00
per year, half year \$1.75. Subscription
in England and Australia 1½ pound
sterling, per year. Subscription in
France 900 francs, per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single copy 35c

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:
Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

ФРАНЦІЯ:
Mme. Nina Kovalenko
5, rue Gasnier Guy
Paris 20
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

АНГЛІЯ:
Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Вже вийшла з друку
нова книжка

ДОКІЇ ГУМЕННОЇ

ХРЕЩАТИЙ ЯР

накладом В-ва „Слово“
— Ціна 4.50 дол. —

Замовляти у В-ві „Слово“:
“Slovo”, P. O. Box 32
Stuyvesant Sta.
New York 9, N. Y.

У Відділах США пожвавилось зма-
гання придбати нових передплатниць.
З радістю відмічуємо Відділи та дбай-
ливих урядничок, що за це стараються.

1 Відділ, Нью Йорк (п. Катерина Пе-
лешок) — 3 повні передплати
2 Відділ, Дітройт (п. Павлина Будзол)
— 6 повних передплат
28 Відділ, Ньюарк (п. Наталя Осінська)
— 13 повних передплат
31 Відділ, Дітройт (п. А. Слободян) —
10 повних передплат
47 Відділ, Рочестер (п. А. Смерчин-
ська) — 16 повних передплат
48 Відділ, Філадельфія (п. Марія Ба-
б'як) — 4 повні передплати
57 Відділ, Ютика (п. В. Яцків) — 5
повних передплат
Окрім того придбали передплатниць
й поодинокі особи, прихильниці на-
шого журналу.

Стефанія Слюзар, Едмонтон — 7 но-
вих передплатниць
О. Лукомська, Едмонтон — 3 нові
передплатниці
О. Горванко, Вілмінгтон — 3 нові
передплатниці
За цю жертвенну працю в користь
нашого журналу складає їм щиро по-
дяку

Адміністрація „Нашого Життя“

Вже вийшла з друку книжечка

Веселий Струмок

Збірка віршиків і оповідань
Упорядкувала: Марія Юркевич

Ціна 50¢

Замовлення в Централі США

Ideal for a Gift

for your friend or relative

THE NOTED BOOK

SPIRIT OF FLAME

poems and dramatic works

of Lessya Ukrainka

the greatest poetess of Ukraine

\$3.50

Order from the

Home Office of UNWLA

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Наша суспільна служба

У попередньому числі подали ми вістку про створення комісії суспільної служби при СУА. У декількох точках намічено напрямку цієї ділянки. Але загально можна б її зясувати, як матеріальну і моральну піддержку потребуючих українців в Америці й поза Америкою.

Завдання це є дуже різноманітне. Життя витворює різні ситуації і тому людські потреби є різного роду. До того наша громада має свої особливості обумовлені переселенням до нових країн. Все це вимагає докладної застанови й відповідного підходу.

В ЗДА суспільна служба стала галуззю державного життя. Її методи випрацьовані довголітнім досвідом, її установи опираються на мільонових фундаціях. Суспільну службу переводять вишколені працівники й ціла армія допоміжних сил. Спосіб праці достосований до життя промислової країни та її швидкого життєвого темпа.

Тому й завданням нашої комісії буде в першу чергу — пізнати це. Є багато цінних книжок і журналів, вряди-годи бувають доповіді чи дискусії. Кілька літ тому ЗУАД Комітет перевів у Філадельфії курс суспільної служби, притягнувши до того вишколену працівницю. Це є засоби пізнання цієї галузі, що дають вгляд у її проблеми й допомагають вишколити персонал.

Нові умовини ставлять нові домагання. „Матеріальна і моральна піддержка потребуючих“ — це не порожня фраза. У країні розмаху й достатку треба класти натиск саме на другу її частину. Бо моральна піддержка і фахова, дружня по-

рада часто більш можуть вдіяти, як грошова допомога.

Отут лежить головне завдання нашої суспільної служби. Люди у нещасті! Недавно тому розказувала одна суспільна працівниця на сторінках нашого журналу, скільки їй щоденно приходиться вислухувати людських жалів. Кругом нас багато трагедій! У щоденному поспіху не завважуємо навіть, що бракує і як можна допомогти нашому ближньому. А потреб є безліч. От захворіла мати чотирьох дітей і пішла нагло до шпиталю. Хто обійде її громадську? Або захворіла самотня старша людина, що не знає англійської мови. Хто допоможе їй порозумітись із лікарем чи шпиталем?

Отут може суспільна працівниця СУА зорганізувати допомогу. Піддержати теплим словом, загригти опікою. Тут потрібно великих грошових засобів або складного підходу. А лиш щирого людського серця, що руководиться любов'ю до ближнього свого. Тоді суспільна служба СУА зможе охопити своєю опікою українську громаду.

Це не значить, що весь тягар суспільної опіки повинен лягти на плечі СУА. Ця ділянка гарно розбудована в Америці і з неї багато людей у нещасті могли б користати. Та вказати на те, знайти відповідний шлях, допомогти в цьому — ось дальше завдання суспільної служби СУА.

Звісно — одна референтка суспільної опіки в місцевості не вдіє багато. Але коли їй до помочі стане кілька членок, тоді станиця суспільної служби зможе зарадити найтруднішим ви-

падкам. Зокрема коли для цієї праці обєднаються давно і новоприбулі і тут народжені, тоді зможуть краще вичерпати всі засоби і знайти відповідний спосіб допоги.

Недавно тому ЗУАД Комітет на своїй Конвенції намітив у своєму пляні праці широко закроєну акцію допомоги українській дітворі. Своє намагання ЗУАД Комітет уже здійснив, організуючи кілька літ тому дитячий садок у Філадельфії, та літню оселю для дітвори в Глен Спей. Тепер ця акція зазнає поширення при помочі інших садків і світлиць. Також намічується поширення вакаційного виїзду української дітвори, для скріплення здоров'я і духа нашої спільноти.

У веденні дитячих садків і світлиць СУА уже має деякий досвід. Найбільше зусилля в тому напрямку виказала акція фонду „Мати й Дитина“, що вже два роки удержує 8 навчальних станиць у Німеччині й Австрії. Спільно з Обеднанням Українських Жінок у Німеччині удалось поставити постійну опіку над дітворою залишенців. Ця опіка плекає серед них знання української мови і письма; скріплює їх доживою і дбає про їх одяг і взуття.

Також на терені ЗДА уже почалась певна виховна акція, що входить у засяг суспільної служби. Це є дитячі світлиці, що їх засновано тут і там, заходами Відділів СУА. Вони охоплюють дітвору дошкільного і шкільного віку у вільні від навчання дні, гуртують їх у спільну дружню громадку і відтяжують батьків на якийсь час від опіки.

Ця наша праця є дуже близько (Докінчення на стор. 5)

* * *

Г.(анні) З.(акревській)

Нема гірше, як в неволі
Про волю згадують... А я
Про тебе, воленько моя,
Оце нагадую: ніколи
Ти не здавалася мені
Такою свіжо-молодою
І прехорошою такою,
Як нині в дальній стороні,
Та ще й в неволі... Степ і море
Посиніли синіше
І лютеє мое горе
Погіршало ще гірше.

Кос-Арал

18. БЕРЕЗНЯ **Союз Українок Америки віддає** **18. БЕРЕЗНЯ**
пошану тіням 500 погибших жінок

На актуальні теми

18. БЕРЕЗНЯ

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) проголосила день 18. березня пропам'ятним днем у честь 500 погибших жінок у таборі Кінгір біля Караганди. У той день усі члени-організації СФУЖО зложуть свій поклин їх тіням та сповістять світові про їх геройський чин.

Союз Українок Америки включився — нарівні з іншими членами-організаціями СФУЖО у це святкування. Перед нашими Відділами тепер — почесний обов'язок. Як його найкраще сповнити? Як виявити нашу пошану, наш біль? Як зрушити сумління вільного світу в обличчя того геройського чину?

Жалібні обходи в усіх українських громадах мають велике значення масового протесту проти нечуваного в історії злочину большевицької диктатури. Спільна молитва за 500 погибших скріпить наші душі, а палке слово розкаже нам про їх

гарт і відвагу. Що більше нас зійдеться, то сильніше виявимо наш жаль і протест проти цього акту большевицького терору.

Неважно, яку саме форму приймуть ці наші жалібні сходина. Це свято буде виявом кожного осередку та його спромог. Важливий тільки щирий вияв нашої пошани та масова участь цілої громади у цій поминальній акції.

Бо на цій акції опирається дальша дія СФУЖО. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій опрацювала меморіал про положення жінки-в'язня в ССРСР з наслідженням трагічної смерті 500 жінок. Оцей меморіал обіймає найважливіші моменти переслідування української жінки. Маючи звязки з міжнародними жіночими організаціями СФУЖО з їх допомогою вносить цей меморіал до Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях. Щоб порушити чинники, відповідальні за долю світу.

Та цей меморіал досягне не тільки цей міжнародний центр. Він призначений для міжнародних організацій, для преси, для визначних осіб. Він послужить кожному доказом, як про тюремну систему ССРСР, так і про спротив, що його ставить український народ.

А день 18. березня стане підтримкою для цього. Що більша буде наша поминальна акція, то сильніше буде тло для меморіалу про долю жінки-в'язня в ССРСР.

То ж нехай у день 18. березня не мовчить ніодин Відділ СУА! Наша національна честь і наше сумління закликають нас сказати своє слово протесту проти звірського злочину червоної Москви над масою безборонних українських жінок, наших сестер. Нехай нікого з нас не забракне 18. березня у цьому протесті! Нехай у той день злине гаряча наша молитва до Господа Бога, нехай скаже своє слово українська жінка у вільному світі!

Думки з моря

Книжка Анни Морров Ліндберг „Дарунок з моря“ Gift from Sea, від ряду місяців стоїть на 1-му місці у списку найбільше почитаних книжок. Цікаво довідатись, про що пише жінка славного летуна, мати трагічно загинувшого дитяти. Анна Ліндберг — тепер мати п'ятеро дітей. Веде сама домашнє господарство і вдержує домашнє вотнище на такому рівні, як цього вимагає становище її чоловіка, генералбригадира. Одноманітна хатня праця не вбила в ній багатства почувань. Навпаки, її вразлива на красу природи вдача шукала розв'язки на всі питання. Ці рефлексії на життя у його правдиво-щирому розумінні, а головне на ролі жінки в ньому, стали тлом для цієї книжки. Досвід її власного життя, дискусії з другими жінками та мужчинами про їх життєві проблеми, охопила Анна Ліндберг у ту невеличку, цікаву, а водночас філософичну книжку.

Сталося це під час вакацій над морем. Вона поїхала туди, щоб відпочати та набрати сил до дальшої праці. Це відмежило її від будня і завело у сферу медитації. Море викидає на беріг мушлі — дарунки з безмежних глибин. Ці мушлі дивні, чудово різьблені, штудерно збудовані. Беручи їх у руки, щоб розглянути химерні візерунки, Анна Ліндберг знайшла у них подібність до життєвих проблем. Вони стали для неї символом.

Які вони? Ось — неспокій сьогоdnшнього дня. Безконечний натиск і безконечна вимога праці. Обов'язок, наложений понад силу. Погоня за осягом чи прямо за амбіцією. Заперечення і відмовлення відпочинку. Все це не дає доступу до психічного відпруження, до внутрішнього спокою.

І тут головна ідея авторки. На її думку — перед жінкою стоїть в атомовому столітті завдання:

стати піонером спокою. Не тільки для своєї хати, для рятунку дітей і чоловіка. Але теж для громади, народу, а навіть і цивілізації. Бо як можуть господарі світу упорядкувати міжнародні проблеми, коли світ не буде упорядкований здоліни, коли засади любови й мира не будуть у них самих? Жінка, що її органічним завданням є — давати, повинна тепер ту свою місію сповнити. На неї накладає авторка обов'язок невичерпаного джерела, що має саме себе відновляти. У хвилинах втоми вона повинна шукати самоти, щоб знайти нові сили до дальшого змагання. Вірою у правду, терпеливістю, великодушністю і лагідністю вона може досягнути правдиву ціль життя — мир у душі.

Авторка веде свої висновки спокійно і скромно. Вона не моралізує, ані не проповідує, її голос чистий і тихий. Але з її висновків бе сильна віра.

Здавалося б, що в сучасному поспіху такої книжки світ не завважить. Але ні! Її читають уважно й зосереджено. Над нею продумує багато, багато людей, що в шаленому темпі жит-

Найбільш почитну книжку останнього півроку „Подарунок із моря“ написала Анна Морров Ліндберг, дружина славного летуна.

Anne Morrow Lindbergh, author of the book "Gift from the Sea" which has been a best seller for many months

тя гублять цінності. І відчувають видно їх недостачу. Бо йнакше не читали б такої скромної й сильної книжки, не шукали б „думок із моря“, що їх висказала Анна Морров Ліндберг. І. Б.

НОВІ ВИДАННЯ

Наталія Холодна: ШЛЯХ ВЕЛЕТНЯ. Ілюстрована біографічна розповідь про Тараса Шевченка. В-во Михайла Борецького. Заставка, кінцівка і обкладинка Петра Холодного. З передмовою М. Борецького. Ціна 3.50 дол.

До численних біографій Т. Шевченка прибула ще одна. „Шлях велетня“ передає життєпис нашого поета у новому пляні. Це в легкій і цікавій формі написана біографія поета з натиском на людські почування у його житті.

Із цим наміром авторці дуже пощастило. „Розповідь“ (так авторка називає цю свою форму) змальовує Т. Шевченка як людину. Він стає близький і зрозумілий читачеві. Життєві умовини сьгодні дуже далекі, там зрозумілі й зовсім необізнаному із ними читачеві. Також близькими ста-

ють нам люди з його оточення — Штернберг, родина Репніних, Ганна Білозерська. Причиняються до того й ілюстрації. Окрім рисунків Шевченка є тут будинки й документи того часу.

Гарно оформлене видання притягає також зовнішнім виглядом.

У часі, коли вшановуємо пам'ять поета, повинні всі прочитати цей новий його життєпис. Він відсвіжить нашу пошану і дасть новий погляд на деякі його риси. Л. Б.

КОНКУРС НА КОМПОЗИЦІЮ

Національна Рада Жінок Америки розписала конкурс серед композиторів усього світу. Пошукують світську пісню для жіночого хору а капеля або з фортепіановим супроводом, не довше як 6 хвилин. Нагорода 200 дол. Речинець — 1. вересень 1956.

Їдемо до Нью Йорку!

Дієві особи:

Марія — мати, біля п'ятдесяти,

Гриць — батько, бувший коваль із Сихова під Львовом, дещо старший за Марію.

Михайло, або Майк, як його кличе жінка, — син, працює в фабриці.

Джені — невістка — бліденька, худенька, темноволоса українка-американка. В неї є синок, що спить собі смашно в візочку.

І-ша дія. В дії не беру активної участі поза борщем від Марії і варениками від Джені. Але наче крізь фільтер проходить крізь мене життя цієї сім'ї, де я живу „на ренті“, чи „на румі“. Тож розкажемо дещо про моїх господарів.

Застукнули малі ворітця й я на городі — бекярді, коли хочете. По обох боках по грядочці, що на ній квітки й буряні, взяли за лоб. Травник пострижений і политий, серед нього полуднева гостя — фіга: буйний куш, що пахне полуднем і мандрівкою, завжди посипаний малими, зеленими фіженятами. Їх не перестає плодити ця роботяща мати. Поза нею гараж.

За парканцем сусідський город. Такий же невеличкий як наш. Але на грядочках чорнобривці й васильки, зинія та соняшники — золотоголові. У їхніх стіп кілька кущиків помідорів. Серед цього маленького городу стоїть сусідка Євка. Кароока, усміхнена, у високих чоботях. Руки склала на благословенному лоні. На її обличчі сонце, золоті пелюстки соняшників.

Євка здоровить привітно. О! Вона так дбає про свій городець, як у дома. Її чорна киця появляється невідомо відкіля й лащить до мене, помуркуючи.

* * *

В хаті. Господиня Марія дивиться уважно своїми глибоко

осадженими очима і її негарне, блідаве обличчя наче посміхається.

— Добридень Маріє! Що у вас чувати?

— Та шо, нічо, аво як усе.

— Бачу: городець вам позаростав.

— Ая, нема кому полоти, та позаростав.

— Якто нема кому? Дві господині в хаті: ви й невістка і нема кому!

Марія дивиться на мене трохи косо:

— Як вона не поле, то я також не. Най заростає!

— А фіга ваша все родить...

— Та до чога вона здалася, аво, найліпше най і Грицько зрубає, бо нема хісна з неї.

Бороню фігу як можу — це моя любимка.

— До Нью Йорку не їдете? Ви ж вибирались.

— Та не знаю, Михайла ще нема в дома.

Марія варить борщ і вареники, нині ж п'ятниця. З моєї кімнати на горі помічаю життя цієї сім'ї, а запахи з кухні йдуть на гору теж.

За деякий час Марія заходить у кімнату, кладе на столі тарілку борщу й каже:

— Натє борщ, їжте.

Це несподіванка! Марія ошадна і комірницю не так часто гостить. Але вареників я зіла б!

Марія стоїть наче нерішена й наче розглядає мене пильно.

— Ага, нині п'ятниця! Варите борщ і пироги. О, то добра їжа!

— Та шо з того, шо добра. То тільки для нас. Аво вже Джині того не їсть.

— А шо ж вона їсть?

Марія кривиться з неохотою:

— Якесь таке, як не люди. Якогось мнеса трохи скубне, як кихсь тих пляцків, ци шо. Таде, она би того до писка не взела, шо ми їмо! А Михайло від неї вчитіс, каже, шо му не смакує капуста, ні пироги. То му Джині часом скапарит, як му вже мое не смакує. Але Гриць то без капусти ані одного дне би не був.

Стараюсь злагіднити Марііну неохоту до невістки:

— Подождіть, вони не так довго одружені, з часом вона зміниться.

— Ая, змінітсі, будете то віділи, ту во в Америці! — Марія знизує плечима й відходить.

* * *

Під вечір заходжу до кухні. В кухні сидить невістка й каже: Гелло!

— Гело, Джені, гав ар ю? — питаю.

— Джаст файн — Джені пробує усміхнутись. На її худому, блідому личку усмішка якось не виходить.

У кімнаті господар. Невисокий, худий, зовсім непохожий на коваля. Сидить у мягкому фотелі, ноги поклав на мягкий Дженін виправний килим.

Даю гроші — 25 дол. Гриць приймає без ентузіазму. На носі в нього окуляри. Крізь них дивиться на телевізію.

— Бачу: на телевізію дивитесь.

— Та дивлюся, але то пусте. Тільки всього, шо ковбої, і стрілянина, і реклама.

Гриць говорить швидко й із переконанням. Його мова поправніша, як жінчина.

— Але часом є щось інше, і англійського навчитеся теж.

— Англійського? А воно мені непотрібне! Бувім у Росії тай говоривім по свому, в Німеччині одного дня даром не сидів, як енчі по таборах іном працював, а по німецьки-м не говорив. Добрий майстер, аби руки мав тай голову до роботи, а більше му не треба.

— Е, бо ви знову майстер на всі руки, хвалю.

Гриць усміхається з задоволенням.

— Як видите: гавз ім купив, кара, та шо була, за мої гроші була, а ту нову то вже Михайло купив, як мав ся женити. Бо він часом працює, а часом ні, а я все, якім робив, так роблю. (Докінчення на стор. 6)

Трете покоління

У статті п. Надії Іщук „Молодій Матері“ порушена проблема виховання наших дітей в українському дусі й тут головно звернено увагу на дітей дошкільного віку. В дійсності процес денационалізації наших дітей починається у віці шкільному, коли дитина попадає на кілька годин денно в чуже оточення, коли чує чужу мову. Саме в той час треба батькам доложити всіх зусиль, щоб зберегти душу своєї дитини.

Не є найважливішим завданням батьків заопікуватись матеріально дитиною і дати їй усі вигоди. Завданням і обов'язком батьків є саме в тому часі послідовно слідкувати за розвитком національної свідомості дитини, бо деколи два-три роки занедбання цієї справи може вирішити її назавжди. Найважливішим є зберегти мову, бо її так легко можна забути в дитячому віці.

Дитина дошкільного віку вживає в рідній мові тільки обмежену кількість слів. У школі зустрічається з новими поняттями, засвоює собі їх рівноча-

сно з відповідними термінами в чужій мові, і коли цей процес збагачення мови не піде рівномірно і з рідною мовою, дитині стає легше висловити свої думки в чужій мові, дитина починає щораз більше уживати її і забуває свою рідну. Щоб процес збагачування слів ішов рівномірно, треба щоб діти відвідували правильно курси українознавства, бо там, крім рідної мови, навчається й пізнати свій рідний край в історії, географії і т. п. Любити можна тільки те, що добре знаємо й тому дитина може полюбити свою далеку батьківщину тільки тоді, коли пізнає її всю культуру. Тому теж важливим чинником для дітей, чи для нашої молоді, є відвідування музичних шкіл чи образотворчих студій і т. п. Теж дуже важливим є, щоб діти стали членами молодечих організацій.

Пані Марія Процак у своєму листі до редакції пише (ч. 2, стор. 17): Новоприбулі батьки знайшли собі засіб — вони мають Пласт. На цьому місці хочу зазначити їй, що Пласт — це організація української молоді, без різниці віроісповідання й без різниці місця народження. Саме гурткова система в Пласті дає змогу відповідного підбору членів гуртка й тут отворюються можливості всім матерям тут народжених дітей — записати їх до Пласту, де ці діти були б зорганізовані в гуртки по 5—6 дівчаток чи хлопців у відповідному віці й однаковому знанні. Навіть коли ці діти не знають мови, то з них можна створити окремі гуртки з відповідною виховницею чи виховником і напевно ці діти будуть у такому гурті почуватися добре.

У Пласті є вже теж тут народжені діти, але в дуже малій кількості, хоч Пласт дуже радо їх вітає в своїх рядах. На таборі в Іст Четгем була вже два рази новачка Катруся, мала донечка вже тут народженої українки. Вона дуже добре почувала себе на таборі і хоч у перших днях

Коли Сирій Лев відвідав пластовий табір в Іст Четгем, йому приділено пластунок й пластуна. На світліні біля нього мала Катруся, донечка тут народженої українки.

Siry Lev, the Commander of Ukrainian Scouts, paid a visit to Scout Camp at East Chatham, N. Y.

й трошки тяжко було говорити по-українському, бо їй бракувало слів, то під кінець табору вона говорила плинно по-українськи, а в другому році вже ніхто не пізнав, що перед роком вона мала труднощі з мовою.

І так для тут народжених дітей може знайтись розв'язка в рядах Пласту. Треба тільки відповідного підходу до цієї справи.

Оксана Генгалю

3 листів до Редакції

ЯК ЗАЦІКАВИТИ ДІТВОРУ?

Стаття в листопадному числі „Молодій матері“ гарно написана й дає багато до думання. Небагато матерей може так провадити своїх дітей. Але я думаю, що дитячі клуби чи світлиці були б тут допомогою. Ніколи в нас тут не було більше вчителів-українців, як тепер. Але чи можете мені сказати, як можна б їх заохотити до того, щоб вони допомогли нам зберегти українську мову у дітей? Новоприбулі батьки знайшли собі засіб. Вони мають Пласт. Але ті, що тут народжені, а люблять і шанують прабабківські звичаї і хотіли б, щоб їх і діти любили, як і в який спосіб їм поступати?

Пробачте, що я відбігла від першої теми листа. Але це в мене найболючіше місце.

Ваша Марія Процак
голова 24 Відділу СВА
в Елизабет

НАША СУСПІЛЬНА СЛУЖБА

(Докінчення зі стор. 1)

кою до запланованих ЗУАД Комітетом завдань. Зрештою дитячі садочки й оселі, в більшій кількості вимагають теж підтримки зорганізованого жіноцтва. Суспільна служба СВА до тепер усе співпрацювала з ЗУАД Комітетом, чи то в акції допомоги скитальцям чи акції переселення.

Оттакі були б перспективи ново-створеної комісії суспільної служби СВА. Вона користує з досвіду, здобутого попередньою працею, шукає нових доріг у сучасній дійсності і пропонує другим чинникам суспільної служби свою співпрацю. Перед нею великий і трудний шлях. Але уповуючи на ширшу вдачу і невтомні руки української жінки — з Божою допомогою вона береться за трудне діло.

Ідемо до Нью Йорку!

(Докінчення зі стор. 4)

На моїх руках і моїй голові всьо стоїть.

— І англійського ми не треба, додає по надумі.

Гриць розглядає свої руки з задоволенням і усміхається. Пізнати, що між ним і його руками нерозривна дружба, майже така як між двома людьми-приятелями.

* * *

Михайло: такий же невисокий і худий як батько. Тільки ясноволосий, а батько чорнявий.

— Ну, тату-мамо збирайтеся, ідемо до Нью Йорку! — Михайло говорить швидко, голосно й впевнено, як господар, но і „драйвер“.

— То як, ідем, чи не — вагається Марія.

— Тажесь сама хтіла відвідати брата, то вже ідемо. За роботу та й неділю обернемо.

Марія чомусь нерішена. Вправді на голові кудлачиться перманентка — досі Марія носила мале, гладке волосся, зібрале в клубочок на потилиці. І якийсь колач спечений на дорогу, як бачу.

— ...та ніч і дорога далека...

— Е, що ніч, аво збирайся і ідем — приказовим тоном Гриць.

І вже збираються і ви ще не оглянулись — сімя вже виходить із хати. Марія в червоному светері, сірій спідниці, на перманентку накинула хустку. В руці вузлик із харчами. Такий, як колісь, йдучи пішком до Львова.

Гриць у солідному пальті, капелюсі.

— О! Як швидко ви зладилися! Таже давно, як куда їхати, то так швидко не зібрався б був.

— Певно що ні! Як з Сихова до Львова їхати, то віз зране ладилося та й то часом до полудня не вибрався. Бо то знову що інше. Віз готий, коней годуй і напувай, обрік бери...

Гриць наче б задумався. Та швидко стрепенувся:

З листів до Редакції

ЧИ СЛІПОТА НАЙБІЛЬШЕ КАЛІЦТВО?

Прочитавши нарис „Людина в темряві“, я пригадала собі свою зустріч із одною сліпою. Було це у Франції і в особливих умовах. Тому хочу про те розказати, щоб доповнити те, що так гарно зясувала у своїй новелі Марта Тарнавська.

Кілька літ тому жила я з родиною в місті Греноблі. Це місто окружене прегарними горами, що цілий рік стягають тисячі туристів. Тут є маса готелів і славний університет. Але не про місто чи його положення думала я говорити.

Тут пізнала я свою сліпу, мадмуазель Ростен. Вона була вчителькою музики і ми післали до неї вчити свого

— А ту: кара перед хатов стоїть, сідай тай крути! Ну, бувайте здорові, ми поїхали до Нью Йорку!

Прошу дуже: ідуть до Нью Йорку! Так швидко, зручно й самозрозуміло. Ідуть до Нью Йорку!

* * *

В хаті настає тиша.

Але ворухить її — Джені. Вона не поїхала.

— Енд ю стей ет гом, дір — зачинаю.

— Ага! Ай шел гев е парі.

Джені рухається швидко й зручно. Зовсім не так як тоді, коли в дома є Марія. Тепер вона господиня. На столі появляється кейк, джінжерела, навіть пляшка вина. Джені виймає з холодильні тарілку вареників і подає мені:

— Мазе хацете їсти, я то не лайкую, то ви мазете зісти всьо.

Як то добре, що є комірниця! Марія не мусить знати, хто звів вареники.

— Бирсдей маю нині енд сам гесте сун бі гір — з милим усміхом повідомляє.

За хвилину в низу шум, гамір, сміх. Грає патефон, діти бігають, двері стукають, дзвенять тарілки й склянки, а потім гості співають:

Гепі бирсдей, гепі бирсдей, гепі бирсдей ту ю!

Так, Джені тепер господиня в хаті.

сина. Це була хрупка, бліда і вже зовсім сива старша панна. Осліпла вона маючи 15 літ. Батьки її довго і дбайливо лікували. І зрозумівши, що їх дитина вже ніколи не зможе глянути своїми очима на світ Божий, вислали її до інституту для сліпих. Тут кожен учився відповідно до своїх здібностей і інтелігенції. Мадмуазель Ростен вибрала музику. Вчилася гри на фортепіані, скрипці й органах. По десяти роках вона повернулася до батьків. Кілька років пізніше вони скоро одне по одному повмирали.

Вона жила в мешканні, що складалось із п'яти кімнат. Тут вона народилась і тут був її знаний кожен кут. По своєму мешканні вона свобідно ходила й виконувала хатну роботу, а навіть вязала светери. Була великою педанткою, як щодо мешкання, так і до свого одягу. Дотик і нюх були їй помічними у тому.

Хоч у неї була старша сестра, але вони не мешкали разом, бо не відповідали собі вдачами. Тому товариством мадмуазель Ростен була властиво старушка-вчителька, що мешкала поверхом вище.

З чого жила мадмуазель Ростен? Грала в церкві на органах і давала лекції музики. Поза своїми заняттями живо цікавилась літературою. Діставала масу журналів і книжок, писаних спеціальним письмом для сліпих.

З великим зацікавленням слухала вона того, що ми розказували про Україну та її звичаї. Впродовж часу ми заприязнилися із нею. Щоб знати як я виглядаю, вона попрохала мене дозволити обмацати мое лице пальцями. Тепер, вона сказала, вже уявляє собі мене.

Від тоді я почала більше приглядатись сліпим і краще зрозуміла їх долю. Майже всі вони заробляли на прожиток. Правда, про це хтось подбав, щоб вони вивчили якесь ремесло чи інший фах. І цікаве, що ніколи я не чула від тих сліпих нарікань на їхню долю. Були веселі, розмовні і було в мене враження, що вони зовсім не терплять. Я знала навіть таких, що жили нормальним родинним життям, себто одружились і мали дітей. Вони менше боліли над собою, як ми, що дивились на них.

А в молодості я думала, що сліпі можуть бути тільки жебраками. Можливо, що й сьогодні є люди, що так думають. Тому хотілось мені розказати про свою зустріч із мадмуазель Ростен, коли я прочитала „Людину в темряві“. Я. Недзвецька, Дітройт

Жінки в Сарселі

Хоч я пообіцяла собі приїхати вдруге в Сарсель через тиждень, — то між моїми двома візитами пролетіло два місяці часу.

Цим разом головною метою моїх відвідин була п. Дарія Сіак. Ця „ходяча енергія й працездатність“, тільки-що повернулася з півдня, з обгорілим від сонця круглим личком, гладко обрамленим волоссям, й уже сиділа з цигаркою за машиною в своїй канцелярії „Інституту Заочного Навчання“. Коли я вияснила мету моїх відвідин, п. Дарія вразу ж дала потрібні висвітлення:

— Інститут Заочного Навчання — це властиво курси українознавства, без огляду на те, чи вони призначені для студентів вищих шкіл, чи для робітників. Різниця тільки в способі подання матеріялу. А матеріял завжди цей самий: Україна, її історія, географія, фавна й флора, природні багатства, література, мистецтво — та взагалі все, що потрібно молодій людині на еміграції знати про Україну. Досі випустили ми такі комплекти українознавства: 1) Вищий курс українознавства (Студіум українікум) для студентів вищих шкіл — на цикло-стилі. 2) Курси Народнього Університету — дуже популярні, для загалу — друком, 3) Педагогічний курс для учителів доповнюючих українських шкіл у всіх країнах, — ще в роботі. Крім того виходить фаховий журнал, кварталник „ІЗНівець“ — як доповнення скриптів.

— То ж це велика й систематична видавнича діяльність!.. Хто ж це все робить? — питаю але п. Дарія не дає собі переривати.

— Заочний Інститут не сповнив би свого завдання, коли б обмежився тільки до випуску скриптів. Інститут мусить втри-мувати постійний і живий контакт з професорами й студентами, мати свої професорські склади по всіх країнах поселення та при їхній допомозі пере-

водити іспити й видавати свідоцтва. Тому ведеться двостороння переписка: з професорами й студентами...

— Та хто ж це все таки робить?

— Хто? Секретаріат! Ось я скінчила відповідати на листи, яких за час моєї відпустки нагромадилася ціла купка, а тепер беруся за матриці й як перепису, тоді буду відбивати на цикло-стилі — ось бачите його тут! — і п. Дарія показує мені величезну машину під покривом.

Я подумала собі: і знову одна жінка виконує роботу щонайменше за трьох! а вголос запитала:

— Скажіть п. Дарко, чи серед професорського складу ваших курсів маєте яких жінок?

— Досі була одна-одинокка Іванна Петрів, а тепер почала з нами працювати мгр. Олександра Копач.

— Ви мене дуже порадували цими курсами! Хоч у мене діти щойно в народній школі, то я дуже журюся як дати їм середню, — а про вищу вже й не думаю, — освіту з ділянки українознавства! А тут бачу — є великі можливости, та ще й до того так близько!

— Як бачу — засміялася п. Дарка — ви дуже передбачлива мама! На жаль, не всі батьки доцінюють оці доповнюючі знання! Їм здається, що вистачає дати дітям державну освіту країни поселення, а „про Україну сама дитина навчиться“ — а це неправда, бо ніяка дитина сама не вивчить ґрунтовно всіх ділянок українознавства, або вивчить їх з чужих, ворожих нам джерел — а це ще гірше...

— І ще одне запитання...

— Ні, дозвольте ще мені щось сказати! — перебила мене п. Дарка. Бачу, що ви собі щось записуєте й напевно помістите десь у пресі. Тоді, будь ласка, запишіть ще таке: Ми дуже вдячні ЗУАДЖові за те, що допомагає нам платити за паливо. Як бачите — у нас центральне

огрівання й по всіх кімнатах та бюрох тепленько. Ви ж уявіть собі, як виглядала б наша праця в холодних кімнатах! Ми дуже-дуже вдячні їм за те зрозуміння наукової роботи... А тепер ще, як хочете, то запишіть собі, які жінки відвідували нас тут, цікавились роботою НТШ...

— Але ж знаменито! Ви, пані Дарко, наче б щоденно приймали репортерів! Знаєте, чого їм потреба!

— Пп.: Єлисавета Прокопович, Ольга Коновалець, Ірина Павликовська, Олена Лотоцька, Марія Дима, Розалія Винниченко, Марія Томашівська, Ганна Наконечна, СС Службениці з Риму, п-ні Мірчук, Дарія Ребет... Здається всі, а може я когось пропустила... Всі вони в різних часах та при різних okazіях побували в Сарселі.

— Але ж це так багато за такий короткий час! А тепер можна вас уже питати?

— Я вгадую, що вас цікавить, — вишивки? — засміяла-

Дарія Сіак,
секретарка Інституту Заочного Навчання, при праці.

Daria Siak, secretary of the Ukrainian Correspondence School at Sarcelle, France

ся п. Дарка. — Тоді ходіть до мене.

З того моменту, я забула всю нашу попередню розмову, автобус, та й те, що взагалі маю повертатися до хати. Кімната п. Дарки, та сусідня — її шефа проф. Володимира Кубійовича, — прикрашені такими чудовими яворівками, настилуванням, гладдю, мережками, польським переволіканням і хрестиками, що людина не знає на що спершу дивитися. Я ходила мов зачарована від одної вишивки до другої, брала одну в руки, підходила до другої, ще не встигла розглянути, коли побачила третю, а коли п. Дарка витягнула з валізи купу чудових полотен, панам, та вовняних тканин з рівними нитками, з яких багато було позачинаних новими, небаченими узорами — мені почало в голові крутитися.

— Чекайте, — знову сміється п. Дарка — я вам покажу щось, що вас напевне заворожить, — і витягає, — ні, не вгадаєте, дорогі читачки! — Плахту! Чудову полтавську плахту — такою напевне мусіла бути ота столітня плахта, яку з такою любовю описує Олена Звичайна в „Миргородському ярмарку“. Плахту, яку „секретарка ІЗН“ сама вишиває. На цеглового коліру вовняній тканині йдуть скісними лініями плахтові мотиви в зеленому, жовтому й вишневому колірах, а цілість така чудова, що годі очей відорвати!

— А з чого ж ви відшили ці мотиви? Та ж вони такі „справжні“, плахтові!

— А ви не бачили обгортки „Нашого Життя“? Та ж вона обведена довкола цими мотивами!.. Але підждіть! Я ще маю половину гуцульського киптаря...

— Господи! — скрикнула я — знову запізнюся! А маю ще заглянути до одної пані, вже останньої!.. Киптар?! — я завагалася — Ні, не можу!..

— Тоді я не буду його шукати, а ви ще колись, думаю, знайдете до мене — ось тоді вам і покажу! А не пожалієте!..

Та я вже з замакітреною головою збігала вниз до кімнати

п. Людмили Кульчицької. Її чоловік — психолог проф. Олександр Кульчицький передав був мені на короткий час прочитати „Оповідання“ Ірини Вільде, що їх видав „Радянський Письменник“ у Києві 1954 року. Я постукала. Відчинила мені п. Людка. Вона була сама.

— Вибачте мені, пані, за такі пізні відвідини, але хочу віддати книжку особисто.

— Ірини Вільде? Чи ви її знали? Вона моя землячка, з Коломиї!..

Ми вже мали цікаву тему до розмови. Нас обидві особливо цікавило питання, чи задоволена авторка „Метеликів на шпильках“ зо своєї теперішньої творчости?

— Вона була така ідеалістка колись! — каже п. Людка.

— А тепер, думаю, мусить вона здорово напрацюватись, та ще й з чиєюсь напевно допомогою, поки створить такі типи як наприклад у своїй повісті „Сестри Річинські“ у львівському „Жовтні“.

— Я цього не читала — каже п. Людка — а оці „Оповідання“ ще не такі ялові, вони мабуть давніші!..

— Мабуть! Бо в повісті виведені зовсім уже неприродні, недійсні типи. Ось напр. донька священика, па очах свого вмираючого, спаралізованого батька, викрадає з його вогнетривалої каси (!) гроші... й рівночасно перед матір'ю вдає, що дуже вона батьком піклується...

— Ах, це мусить бути й справді сильна сцена, але яка ж неправдива й неморальна!.. Бідна Ірина Вільде!..

На жаль у мене не було часу на цю цікаву розмову. Я запитала п. Кульчицьку, що вона робить для НТШ, чи ЕУ чи ІЗН!..

— Нічого, я зовсім ніпричому тут. Я тільки допомагаю зрівноважити наш бюджет своїм шиттям. Минулого року закінчила я в Парижі конфекційні кравецькі курси... з медаллю — докінчує зі сміхом п. Людка. І трохи вишиваю!..

— А я думаю навпаки, що ви тут дуже „причому“ й на місці. Побіч оцих „вчених“, „енергій-

них“ і „фанатичних“ пань у Сарселі, думаю, ви просто необхідні зі своєю жіночістю й елегантністю (що п. Людка дуже гарна — я їй цього не сказала!). Ще ж бо від св. княгині Ольги славляться українки не тільки своїм розумом, але й вродою... Вітайте пана професора й прощайте! — ці слова гукала я вже на сходах, збігаючи в поспіху вниз.

Ще вспіла я вниз кинути оком на картини Зарицької й Іванки Нижник-Винників, бо симпатичний секретар НТШ сказав мені, що маю десять хвилин часу до останнього автобусу і ось я вже в поворотній дорозі з милого, цікавого Сарселю. Щойно тепер почала я роздумувати над усім почутим і побаченим. І прийшла до висновку, що мушу цими вітками поділитися з читачками „Нашого Життя“. Чому? А ось чому: 1) щоб викликати в них гордість, що існують українські жінки на еміграції, які працюють не по чужих фабриках за добрі гроші, щоб купити фаталашки, чи холодільні, але в своїй установі за мінімальною винагородою, щоб творити нові цінності української культури,

2) щоб доказати, що навіть високоінтелігентні жінки не сромляться самі вишивати та прикрашувати свої хати нашим народним мистецтвом, а навпаки, вони культивують його й підносять до небувалих висот,

3) щоб вивести їхні ймена на сторінки преси, щоб їхня праця не залишилася безімменною, як праця багатьох їхніх попередниць.

*

Та все таки, коли я висіла з Сарсельського автобуса й періхала метром поїзд цілий Париж — на зупинці „мого“ автобусу чекала мене прикра несподіванка. Останній нормальний автокар уже відійшов, а мені залишається ще другий, який доведе мене на три кілометри від моєї хати. І довелось мені дибати пішки вночі по французькій провінції на дванадцятицентиметрових „обцасах“... Але репортаж готовий!..

Неочікувана зустріч

(Репортаж з рентгенівським техніком)

Сиджу в ждальні рентгенівського відділу невеличкого шпиталю й чекаю на свою чергу. Напроти дверей, над якими висвітлений напис „Хрей“, біля мене декілька осіб, що й як я, ждуть виклику. Сидять терпеливо, не розмовляючи.

Нараз відчиняються тяжкі двері, що переді мною, і в них з'являється дрібна постать моєї давньої знайомої п. Ф. Її зір пересувається по постатях і... нараз зупиняється на мені. Ледве помітна усмішка здивування пробігає по її обличчі, що вдалось мені в цій хвилині таким іншим на тлі білого халату, в якому бачу її вперше. Швидко підходить до мене і сердечно вітаючись, питається, чи зможу я подождати декілька хвилин, заки вона „перепустить“ цих кількох пацієнтів. Тоді матиме можливість довше задержатись зі мною і „обкинутись“ кількома словами по так довгому не-баченні.

— Ах, коли це було? — додає по хвилині, — мабуть ще у Львові?

* * *

Входжу до просторої кімнати. Посередині рентгенівський стіл, в куті бюрko, над бюрком просвітлювачі фільмів, канцелярська шафка, стільці, на право двері до темної комори.

— Будь ласка, роздягніться і дайте мені доручення вашого лікаря. О, у вас тільки рентген легенів. Це триває дуже коротко.

За хвилину уставка при стіні, доручення взяти глибокий вдих, гудок машини, і п. Ф. повідомляє, що світлина зроблена.

— Але, я вас ніяк не сподівалась зустріти у ролі рентгенівського техника! Скажіть будь ласка, як ви попали у цю професію, так далеко і відмінну від вашої давньої?!

— Так, — почала вона. — Тут

в Америці це була неможлива вимога життя, коли ви не хотіли назавжди залишитись фізичною робітницею.

— Але чому саме прийшла вам думка перейти на рентгенівський фах?

— Виключно силою припадку. Приїхавши в 1949 р. з трьома долями в кишені, треба було прийняти кожну працю, яка попала. І так дісталась я до шпиталю, як замітачка. По шести тижнях вдалось мені змінити цю роботу. Я стала помічницею мед-сестри. На цій останній роботі перебула я майже три роки. За той час я вправила свою англійську мову, яку знала ще з Німеччини, ввчила дещо медичну термінологію та почала старатись за працю секретарки у шпиталі.

У тому саме часі отворилось вільне місце помічниці в рентгенівському відділі і адміністрація шпиталю запропонувала мені цю роботу з тою самою

платнею, яку я мала досі. Я на це погодилась. Спершу доводилось мені возити пацієнтів до відділу, за кілька тижнів я вже викликувала фільми, а опісля лікар-рентгенолог доручив мені „бавитись“ машиною. За пів року я вже помагала технікові робити легші рентгени, а за 9 місяців, я вже заступала техника самостійно.

— А до рентгенологічної школи ви не ходили?

— Властиво ні, коли не враховувати трьох-місячних вечірніх доповняльних курсів, влаштованих Організацією Рентгенівських Техніків для своїх членів. Окрім того перейшла реєстраційний іспит.

— Що це значить?

— Є дві дороги, якими можна дійти до реєстрації. Перша — це треба ходити один рік або вісімнадцять місяців до рентгенологічної школи, що її веде управлений до цього шпиталю або учбовий заклад, визнаний

У день 22. січня три дівчинки-українки — Катруся Козяр, Маруся Гарбар і Дарка Дробний передають український прапор радній Дітройту Марії Бек.
Three Ukrainian girls presented on January 22 a Ukrainian flag to Miss Marie Beck, the deputy mayor of the City of Detroit

Бюром Реєстрації Рентг. Крім цього треба мати один рік практики в рентг. відділі, в шпиталі. Та до таких шкіл приймають тільки молодих, між 18 а 30 роком життя. Учащаючи на такі курси не можна працювати бо навчання і практика забирають весь час.

Та є друга дорога, доступна і для старших. — Це праця в рентгенівському відділі шпиталю, або в рентгенівському лікарському бюро в характері техніка через два повні роки під керівництвом лікаря-рентгенолога, який має державний іспит з рентгенології (Не всі рентгенологи його мають). Там вас учать техніки, там набуваєте практики, але теорію, якщо хочете прийняти реєстраційний тест, мусите вивчати самі.

— А які предмети треба знати до реєстр. іспиту?

— Рентгенівську фізику, хемію темної комори, анатомію і рентгенівську техніку.

— А як виглядає сам іспит?

— Коли комісія допустила вас до іспиту, ви дістаєте повідомлення про місце і час іспиту. При іспиті дістаєте тест і мусите його зробити в приписаному часі. А потім чекаєте... цілий місяць, заки довідаєтесь, чи цей тест зробили чи ні. Іспит можна складати три рази. Іспити відбуваються що пів року, в травні і листопаді, під наглядом визначеного в даному місті лікаря-рентгенолога.

— Чи рентгенологічна праця небезпечна для здоров'я?

— Назагал урядження рентгенівських лябораторій дають забезпечення перед радіацією. Та дуже багато залежить від того, чи сам технік дбає про власну безпеку.

— А яка платня?

— Платня вагається між 3.600 а 4.600 дол. річно.

— А на чому полягає ваша праця тут?

— Це невеликий шпиталь, отже на відділі я сама. Лікар-рентгенолог приходить тільки на годину, дві денно. Крім самої технічної праці я веду цілу канцелярію відділу, рахунки, картотеку фільмів і пацієнтів, но, а часом помагаю ще в архіві, чи

3-поміж стотисяч

Около 100.000 молодих американських вояків одружились під час і після війни в Європі. Проминуло вже десять літ від того часу і їх дружини вже вросли в американський ґрунт. Недавно тому американський журнал „Лейдіс Гом Джорнал“ перевів із кількома з них розмову. Як їм подобається Америка? Як вони влаштували собі тут життя? Чи привикли господарити по-американськи? Який їх погляд на американське виховання?

Відповідають по черзі — бельгійка, французенка, італійка, англійка, японка. Це молоді жінки, що вже стали матерями й полюбили батьківщину своїх чоловіків. В їхніх відповідях є багато спільного, що їм дає європейське виховання, а навіть дружина-японка не відбігла від них своїми відповідями.

Всіх їх злякало темпо американського життя. Поспіх, поспіх — тут усе характеризує. Важко було привикнути до нього, а враз із тим господарити без чужої допомоги. Англійка й італійка походять із аристократичних родин, де все були домашні помішники. Але тепер вже господарське зайняття їм добре йде. А головне — американські чоловіки помагають!

Так це підкреслює зокрема японка. В Японії чоловік ніколи не займався б „жіночою“ працею! А тут це зовсім зрозуміло, що він допомагає прятати. Тут навіть гості по гостині вмивають посуду, каже французенка.

роблю електрокардіограми. Одним словом роботи є досить. Сьогодні субота, то дещо спокійніше.

Задзвонив телефон. П. Ф. підняла слухавку і я чула як вона приймала замовлення.

Я піднялась.

— Щиро дякую вам за ваші цінні інформації. Може вони допоможуть нашим жінкам перекваліфікуватись та здобути певне забезпечення матеріальне. Праця, як виглядає, є цікава і різноманітна.

Подаюсь до виходу. П. Ф. прощає мене щиро і підводить до дверей.

— О, я так хотіла б зустріти вас, але не у шпиталі, каже на відхідному, і поговорити не про рентгенотехніку, а про давні часи і про... літературу. Не забудьте!
Марта Рідна

Взагалі — всі європейки подивляють, яке приємне й невимусене товариське життя в Америці. Англійка дивувалась зразу, що тут немає формальних „перших візит“, і ніхто не чекає, аж зложать їйому „візитну карточку“. А бувають у себе просто й безцеремонно.

Хоча є дещо, що й у цьому напрямку їм не подобається. „Американці пють забагато кактейлів“, каже бельгійка і це теж приписує вона поспіхові. „Чи не краще доповнити гостину вином?“ Але американські страви їм подобаються. Одна тільки французенка варить по-давньому. Навіть японка відступила від японського варення, бо воно забирає багато часу. Лиш англійка дивується, що американці їдять тільки тричі денно. „У нас їється щонайменше п'ять разів. Але це все той американський поспіх...“ каже зітхаючи.

Всі п'ять молодих матерей застерігаються проти американських форм виховання. „Тут діти мають забагато свободи“, каже французенка. „Жахлива в них поведінка“, нарікає молода англійка. Бельгійка стверджує, що європейська мати завдає собі більше труду при вихованні. Італійка признає це, але каже, що американські діти більш самостійні. Також японка вважає, що американські далеко кращі, ніж видаються на перший погляд.

Молоді дружини влаштували по своєму свої домівки. Бельгійка і французенка мають великі мешкання. Живуть поза містом, бо громадка дітей потребує простору. Японка прикрасила свій „апартамент“ тисячами дрібниць, привезених із батьківщини. Англійка зберегла строгий, а все ж привітний стиль мешкань Англії. А італійка щойно переноситься до власної хати в околиці Нью Йорку.

Кожна з них подарувала „Лейдіс Гом Джорнал“ улюблений припис на страву зі своєї батьківщини. Італійка описала городинну салату, англійка пащтет із телатини з шинкою, японка подала „сукіякі“, страву з мяса, цибулі, грибків і капусти. Французенка описала давній родинний крем із бішкоптів, а бельгійка такий же з полуниць.

Оттак вітає Америка дружин-чужинок, що їх війна привела на американську землю. Прислухається до їх голосу, цікавиться їх способом життя. Чи внесуть щось нового у родинне життя, у звичаї цієї країни?

Жіночий хор у Міннеаполісі

Про потребу жіночого хору говорилось ще у перших початках нашого Відділу. При кожній імпрезі, при кожному новому почині нам його було потрібно. А здійснилося це за головування нашої дорогої артистки Олени Бенцаль-Карпяк. Своїми заходами вона подала ініціативу. Хористки були, бо в нашому Відділі є молоді членки з добрими голосами. Але як із диригентом? До того нам дуже хотілось, щоб наш хор провадила жінка. Але й це наладналось, бо в нашому Відділі знайшлася членка з музичною освітою. Це була Ольга Луцик, наша диригентка.

Ось уже минув рік, як існує наш хор. Першим виступом було свято 70-ліття жіночого руху. Як зраділи ми, коли на сцену виступив повний склад — 18 співачок із диригенткою. Їх одяг — це вишивані блюзки й досгі, чорні спідниці. А коли полились перші звуки пісні — о, які ми були щасливі!

Потім наш хор виступав на святі княгині Ольги, святі жінки-героїні і Дні Матері. В хорі співають не тільки членки Відділу, але й дві членки Українського Золотого Хреста, студентки й пластунки. Рідна пісня лучить нас в одне ціле. Служимо не тільки Відділові, а цілій українській громаді Міннеаполісу.

Правда, не можна сказати, щоб наш хор був репрезентативний. Наша диригентка і хористки виявляють багато доброї волі й жертвенности, але ще мусять працювати над собою. Але з часом це напевне можна буде досягнути. Мріємо також про стилевий стрій для виступів, але на це треба також ще почекати.

А ми вдячні нашій Олені Бенцаль-Карпяк за ініціативу, а п. Ользі Луцик за ведення хору, що його додала вона до інших своїх обов'язків (секретарка Відділу й імпрезова).

Катря Гуцал

Хор 16 Відділу СУА в Міннеаполісі.

Сидять: Ольга Луцик, диригентка, Олена Бенцаль-Карпяк, ініціаторка і солістка хору, Катря Гуцал, голова Відділу. Стоять зліва доправа: пп. Л. Мінкович, О. Карпяк, І. Машталір, М. Березюк, Н. Іваськевич, К. Павлишин, У. Крамарчук, М. Ковальчук, К. Іваськевич, Т. Колодницька, С. Крамарчук, Н. Дудинська.

The choir of Branch 16 of UNWLA at Minneapolis. Above (l. to r.): Olga Lutsyk, conductor, Helen Bentsal-Karpyak, soloist, Catherine Hutsul, president of the Branch

РАДІОПЕРЕДАЧІ СУА

Жіноцтво, зорганізоване в рядах СУА, шукає нових засобів праці. Вислідом цього є радіопередачі, що їх провадять тепер у двох наших центрах — Шикаго й Дітроїті.

У Шикаго 22 Відділ СУА вже кілька літ провадить свою радіопередачу. Для цього вибрано окремий радієвий комітет із кількох членок, що підготовляють гутірки та виголошують їх. Радіопередачі відбуваються що суботи від 1. січня 1953. Їх спонзорює п. Степан Заплатинський, власник меблевого складу при 4753 Милвокі Аве. в Шикаго.

Від недавна Окр. Рада СУА в Шикаго започаткувала другу радіопередачу на стації п. Самбірського. Авдиції відбуваються що другу суботу по 10 хвилин. Темою їх є вісті СФУЖО та події в СУА. Для підготовки діє також радієва колегія при Окр. Раді, до якої входять пп. А. Хариш, М. Мандзенко і Д. Бурштинська.

Дня 21. січня Окр. Рада в Дітроїті започаткувала свою радіопередачу на стації п. Миколи Шустакевича. Заповідачкою її є п. Анастасія Вокер. Перший виступ обіймав гимн СУА, відспіваний п. Донею Демреї, промову п. Павлини Будзол, містоголови СУА, п. Ольги Шустер, голови Окр. Ради і п. Дарії Бойчук, пресової референтки.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

СМЕРТЬ НАШОЇ ВЧЕНОЇ

В часописі „Новое Руское Слово“ вміщено недавно тому листа В. Татарінова, зятя академіка Багалія, що написав багато праць про історію України. В. Татарінов пише про те, як він у родині Багаліїв у Харкові зустрічався з доктором історії О. Е. Єфименко, де вона дуже часто гостювала зі своєю дочкою. Наприкінці він подає відомості про страшний кінець її життя.

Після большевицької революції Олександра Єфименко переїхала до свого маленького хутора в Харківській губернії. Большевики наступали на Україну і бешкетували, мордували людей, насилували жінок і нищили все. Коли вони наближались до хутора, Олександра Єфименко, щоб не дати своєї дочки та себе на знуцання та муки, застрелила дочку, а потім себе.

В. Татарінов подає цей факт, як незаперечний і каже, що нібито ніде в пресі про те не читав. Прошу Вас надрукувати цього мого листа з тим, що може найдуться люди, які заперечуть або ствердять цей факт.

Олена Трофимовська

+

Посмертна згадка НЮ ЙОРК, Н. Й.

Впродовж останнього року 3 Відділ СУА стратив 5 членок. Окрім Стефанії Ковбаснюк і М. Любянецької, що про них уже була згадка в нашому журналі, померли: ще три членки:

Бл. п. **Антоніна Кавецька**, померла 15. лютого 1955, **Текля Даниляк**, померла дня 10. серпня 1955 і **Мей Балаш** дня 15. листопада 1955.

3 Відділ СУА болюче відчув цю втрату. Всі три членки були відомі зі своєї жертвенності і почуття обов'язку супроти своєї організації. Мей Балаш була дочкою бл. п. Еви Кобзар, широко знаної на терені Нью Йорку. Довгі літа свого трудолюбивого життя вона віддала своїй організації — Союзові Українок Америки.

Нехай земля вільної Америки буде їм легкою!

Секретарка 3 Відділу СУА

Дітройт, Миш.

Дня 2. листопада 1955 відійшла на вічний спочинок членка 26 Відділу **Анна Шуляк**. Приїхала до Америки з с. Воля, повіт Ліско. До 26 Відділу належала 18 років. Членки взяли численну участь у похороні, що відбувся з церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку на цвинтар Мт. Олівет. Полишила в глибокому смутку чоловіка Степана, дві дочки, двох зятів і при внучки. Нехай прибрана земля буде їй пером!

Дня 26. грудня 1955 відійшла на вічний спочинок членка 26 Відділу **Вікентія Добіш**. Походила з с. Файлівка, пов. Сянік. Членки 26 Відділу, як також членки Сестрицтва Непорочного Зачаття Пречистої Діви, до якого вона належала, відпровали домовину з прапорами й відзнаками з похоронного заведення до церкви Неп. Зачаття у Гемтремку, а по Службі Божій на цвинтар Мт. Олівет. Полишила в смутку дві дочки, Анну й Катерину, двох синів Івана

й Степана, двох зятів, невістку та двох унуків. Спи, дорога сестро, а прибрана земля нехай Тобі буде пером!

Членка 26 Відділу

З ТОВАРИСЬКОГО ЖИТТЯ СУА

ДІТРОЙТ, МИШ.

Несподіванка для уряднички

Членки 23 Відділу СУА заставились, якби то зробити милу несподіванку для секретарки п. Назаркевич з нагоди 25-ліття її вінчання. Відділ хотів перевести це не тільки тому, що вона невтомно працює в уряді вже стільки літ. Але й її чоловік постійно допомагає при всіх імпрезах, а особливо при наших пікніках.

То ж ми надумали влаштувати в їх хаті зустріч Нового Року.

Нічого не знаючи, п-во Назаркевичі запросили членок та їхніх чоловіків на гостину. А що в них хата дуже простора, то зійшлося около 100 осіб. Коли всі засіли за стіл, п. Катерина Мельник принесла коровай, що його спекла вдома й усі присутні склали щирі побажання одруженій парі. Потім п. Марія Чериба, голова 23 Відділу попрохала присутніх, щоб не забули при тій нагоді й нашого журпалу. Зібрано 20 дол., а зложились на це такі пожертви: п-во Назаркевичі 5 дол., а по 1 дол.: пп. Марія Чериба, Анастасія Медвідь, Марія Ясінська, Катерина Німчук, Ксеня Маланяк і Іван Шевчук; решта дрібними.

Марія Чериба, голова

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англ. мовою?

ВІДГУК РІЗДВЯНИХ СВЯТКУВАНЬ

Американська преса з зацікавленням занотувала дані про українські Різдвяні звичаї. Тут і там появились вістки про спільні Свят-вечорі або про окремі Різдвяні страви. І так у часописі Evening News у Гаррісбургі появилсь точний опис Різдвяного стола, зладжений на підставі розмови з п. Лідією Гладкою. П. Гладка, донедавна членка 33 Відділу у Клівленді, а тепер членка центрального Відділу СУА, завдала собі труду, щоб докладно про все поінформувати. У часописі появилсь її світлина.

..Михась Процак, 8-літній син п. Марії Процак, голови 24 Відділу в Елизабеті, написав листа до св. Миколая, прохаючи в нього подарунків не для себе, а для кількох дітей, що не можуть їх дістати. Лист вислав він поштою до міського комітету, що обдарував їх. За це ті діти щиро подякували комітетові та побажали всього добра малому Мікі та його сестричці Фей.

Щоденник Елизабету відмітив шляхетний вчинок малого хлопця.

ГУТІРКА ПРО УКРАЇНУ

Американські клуби радо запрошують доповідачів, що можуть принести їм цікавий матеріал. Тому Нью Сенчері Клуб у Ньюарку, Дел. з охотою погодився на пропозицію Українського Горжанського Клубу в Вільмінгтоні — висвітлити фільм та прослухати доповідь про Україну.

Дня 2. лютого відбулося це по полудні у гарному приміщенні клубу. Присутні, що зявились численно, оглянули кольоровий фільм „Скарби України“ і прослухали доповідь п. Олени Лотоцької про народне мистецтво, історію й культурний розвій України. Присутні ставили численні запити.

ЖІНКИ-ФАХІВЦІ У НІМЕЧЧИНІ

Недавно опублікована статистика подала, що в західній Німеччині діє під цю пору 11 тисяч лікарок. Це є 16 відсотків усього числа німецьких лікарів. Більшість їх спеціалізується в дитячих недугах, дальше йдуть інтерністки, а потім спеціалістки жіночих недуг.

Слід пригадати тут, що недавня советська статистика подає число лікарок в Україні на 40 тисяч.

У гордій жалобі

Недавно тому передісталась з-поза залізної заслони вістка, що потрясла всією українською еміграцією. У могутньому страйку, що його розпочали в'язні советських концтаборів, відзначились і українські жінки-в'язні. Під час страйку в таборі Кінгір біля Караганди лава їх протиставилась советським танкам, що атакували табор. Щоб їх опір зломити, советські танки вїхали в цю лаву, розчавлюючи своїм тягарем около 500 душ.

Ця вістка розворушує цілу бурю в нашій душі. Жінки-в'язні! Сотні й тисячі їх перейшли через вивози, советські тюрми і концтабори. Їх шлях позначений невимовними жертвами й терпіннями. В голоді й холоді, у тривозі за своїх близьких, проходять муки слідств і приймають тягар засуду. Бо в советській системі взагалі, а в тюремній зокрема жінка більш оскорблена, як мужчина. Через слабку фізичну структуру і чуттєвий лідхід вона більше наражена на знущання.

Сотні й тисячі жінок-в'язнів погинуло на своєму шляху. Учасниці повстань і дружини повстанців, розкуркулені матері й дружини засуджених, членки СВУ і СУМ-у, визначні жінки-фахівці і науковці, громадські діячки західних земель і членки та звязкові УПА. У думках бачимо їх скорбний шлях, сер-

цем відчуваємо їх муки. На жертвеннику Батьківщини згорає безмовно їх полум'яна жертва.

Але оцих п'ятсот, що голіруч протиставились советським танкам, викликають інше почуття. Ми потрясені жахом тієї страшної картини! В усій наготі стає перед нами жорстоко-нелюдська тюремна система і зарисовується все шекло, що його там переживають. Але й на дні того всього ворухиться щось іншого. Почуття гордості на їх спротив.

Бо це є спротив. Отой ланцюх жіночих тїл, що сплївся відважно перед входом до табору, щоб не допустити наступу танків — був відважним кроком. Це був опір тюремній владі, як його досі не знає історія тюрми народів.

Це є тільки частина опору, що його ставить Москві цілий український нарід. Збройна боротьба, що тягнулась цілими роками, сітка підпілля, що діє по всій Україні, боротьба батьків за душі своїх дітей, спротив селян проти праці в колгоспі — це поодинокі її етапи. Але найбільш яскравим спалахом його це вчинок отих лятсот, що в обличчі найбільшої небезпеки, кинули своє молоде життя на поталу. Тюрма, засуд, довгі роки концтабору не зломали їх. Вони поставили опір!

Ось чому ми горді на них! По-

чуття солідарности і збірности, сила і відвага бе з їх учинку. Фізично вони програли, втративши своє молоде життя. Але духова їх сила прорвала навіть перегороду залізної заслони. Бо вістку цю приніс сюди чужинець, що їх не знав і не розумів, а тільки відчував пошану до їх безмежно великої жертви.

Тимбільше відчуваємо їх ми. Щоб зясувати світові цей великий почин, треба змалювати відповідальним чинникам все його тло. В тій цілі СФУЖО опрацьовує матеріал про жінок-в'язнів в ОССР. Така основна праця допоможе зрозуміти не тільки героїзм того спротиву. Але й допоможе відгадати його напругу в народніх масах України.

Але „п'ятсот розтоптаних“ домагаються ще чогось. Вони кличуть нас обєднатись у молитві за їхні душі, у пошані до їх кроку, у гордості на їх жертву. Вони — кров від крові і кість від кости — прагнуть наших думок і почувань. А це можемо дати їм у спільній молитві, у збірному відзначенні їх вчинку.

День 18. березня згуртує українських жінок по всьому світі. Того дня згадаємо перед Божим престолом наших 500 розтоптаних сестер і присвятимо їх згадку у нашому крузі. Ми боліємо, але ми горді на них!

Українські жіночі організації, члени СФУЖО, відзначають 18. березня — пропам'ятний день у честь 500 погібших жінок у таборі Караганди.

Проблеми німецького жіноцтва

(Закінчення)

І в цій праці величезну увагу приділяється також зовнішнім зв'язкам і їх формаціям. Для нас, українок, участь у міжнародних конгресах чи з'їздах є щось незвичайне і трапляються такі події раз чи двічі на рік. Для німкинь міжнародний форум — це рідна стихія, безперервний конвеєр праці, де вони з'являються постійними учасницями і куди їх ніколи не забувають покликати. Також і у себе вдома німецькі жіночі організації і об'єднання часто скликають широкі конференції, чи з'їзди з метою обговорення різних актуальних тем.

Від 25. травня до 4. червня в Боркумі відбувся конгрес жінок Західної Німеччини у справі боротьби проти алкоголізму. І тут головною була тема: „Співвідповідальність жінки у громадському житті“. (Говорилось про виховання на вулиці, і в школі, гостинність, книжка, фільм, радіо, зайняття у вільний час.) Був це попередній обмін думок до плянованого всесвітнього конгресу, що має відбутися, на велику радість присутніх, у Німеччині, в 1956 році, з 1500 делегатками - антиалкоголічками в Бремени, де початки цього товариства були вперше покликані до життя Оттілею Гофман. (Ч. 6. ст. 20).

Конгрес учителів і виховників відбувся, за німецькою традицією, на Зелених Святах. Тривав 8 днів і був присвячений питанням школи і виховання молодого покоління. (Ч. 6. ст. 15).

Спільний конгрес німкинь Західної Німеччини скликано 7.—9. травня в Берліні, в присутності гостей із Франції, Великобританії, Голландії, Скандинавських країн і Зєдинених Держав Америки. Ляйтмотивом проходила думка: „Признання єдності для Німеччини і для всього Західного Світу“. (Ч. 5. ст. 11).

6.—7. березня в Берліні відбулись 7 головні збори німецьких ЮНЕСКО-комісій. Головними пунктами були питання дальших старань поліпшення шкільних підручників, виготовлення читачького матеріалу для малограмотних, участь в інтернаціональній програмі гуманітарних студій і т. д. (Ч. 4. ст. 18).

От виміна думок з середовищем жінок - універсанток Австрії (Ч. 2., ст. 18). Ось скликане міжнародне об'єднання університетських жінок (Ч. 9.

ст. 19). Бачимо, що радять над проблемою одиноких працюючих жінок-академіків (Ч. 11. ст. 11).

Та спинімося на праці німецьких жінок на міжнародньому форумі, бо та їхня робота до деякої міри впроваджує і нас в коло сучасних зацікавлень передових жінок західного світу.

13.—15. жовтня 1955 р. студійні дні німецьких і голляндських жіночих організацій і жіночих професійних груп в Рейдші, під гаслом „Жінка в економіці“ (Ч. 11. ст. 19).

Від 17. серпня до 1. вересня німецька делегація на конгресі в Коломбо, якому присвячено увагу в Ч. 11. ст. 17, 18, 19.

Міжнародня зустріч об'єднання жінок Німеччини в липні 1955 року з жіночими організаціями Данії, Франції, Англії, Голляндії, Норвегії, Швеції і Зєдинених Держав Америки.

В Парижі, за ініціативою Світового Міжнароднього Об'єднання Матерей зібралися француженки і німкині від 2 до 7-го липня 1955 року, щоб провести дискусію над подоланням старих заїлих суперечностей між Францією і Німеччиною. Ціль — „самих себе вивчити, щоб краще зрозуміти“, а кінцева мета — це все ж таки об'єднана Європа. (Див. Ч. 10, ст. 19).

Кінець вересня. В Амстердамі (Голляндія) відбувся трьохденний конгрес, на який голляндики запросили жінок — гостей з Франції, Бельгії, Англії, Західної Німеччини. Тема — „Жінка і європейське єднання“. (Ч. 10, ст. 18).

11. вересня 1955 р. в Женеві відбувся зїзд „Міжнароднього Союзу Християнських Жіночих Об'єднань“ (Ч. 9., ст. 19).

Від 14. березня до 1. квітня 1955 р. у Нью Йорку відбулась сесія „Комісії студій становища жінки“ при ООН. Представниці були від Домініканської Республіки, Пакистану, Польщі, Швеції, Аргентини, Австралії, Білоруської советської республіки, Китаю, Куби, Франції, Гаїті, Індонезії, Лівану, Советського Союзу, Великобританії, Зєдинених Держав Америки, Венезуелі, Югославії і Німеччини (Ч. 9, ст. 12).

Світовий Союз Католицьких Жіночих Організацій, що нараховує 36 мільйонів членок — жінок у світі, відбув свій конгрес 15.—19. травня 1955 року, вперше за своє існування, в Німеччині

(Кельні). Цей конгрес підкреслив готовість жінок-католичок до співпраці за всесвітній мир. (Ч. 6., ст. 20). Навчальні Комісії Світового Союзу Католицьких Жіночих Організацій зустрілися в Парижі в квітні з метою створення спільного об'єднання для розгляду європейських питань. Учасниці: Бельгія, Англія, Франція, Італія, Голляндія і Німецька Союзна Республіка (Ч. 5., ст. 19).

Німецькі жінки брали участь у конференції у Вашингтоні, де зібралось близько 600 визначних особистостей промислу, економіки, керівники державних і місцевих установ Америки. Ця зустріч з жіночими організаціями поставила собі завдання застановитись над темою: „Жінки у світі сьогодні“. (Ч. 5., ст. 18).

В плані постійного наголосу на об'єднанні Європи не забула редакторка і в своєму жіночому журналі про 8 генеральне засідання Міжнароднього Об'єднання Есперантистів, яке відбулось 10. грудня 1954 р. в Монтевідео в своєму повному складі. Пропагандивно сконстатовано, що есперанто поширює шляхи порозуміння народів між собою і служить для спрощення їх відносин.

Коли даємо оцей докладний перегляд обсягу громадсько-політичної праці німки, як державної жінки, то напрошується питання: чи корисно і нам бути поінформованими у їхніх „Інформаціях“?

Що можемо запозичити для себе і чи не буде це одним із стимулів для рішення, над якими проблемами найперше ми мусимо також застановлятися, а що відсувати на задній плян?

Чимало чого тут можна запозичити. Але багато що треба і відкинути. Німецьке жіноцтво, так як взагалі весь західний світ, не усвідомлює в достатній мірі московської небезпеки, що нависла над свободою, добробутом і розвитком народів цілої земної кулі. Як бачимо, німецькі жінки говоренням про мир не раз прокладають шляхи для комуністичної агресії. Нам, українкам, боротися з цим надзвичайно трудно, але мусимо робити все залежне від нас, щоб хоч би поволі й обережно усувати небезпечні ілюзії з поля міжнародньої жіночої діяльності.

Іванна Чорнобривець

У ДЕНЬ НАРОДИН ОЛЕНИ КИСЛІВСЬКОЇ

Свої 87-мі уродини зустрічатиме наша голова на шпитальному ложі. У день 21. березня полинуть до неї думки всієї української громади у вільному світі. З вдячністю й подивом вітатимуть її організації й гурти та поодинокі люди.

Та з найгарячішими почуваннями підходимо до неї в цей день українське зорганізоване жіноцтво. Впродовж довгих десятиліть вона служила йому своїм знанням, своєю невсипущою працею і своїм світлим прикладом. Гаряча молитва за її видужання і щира вдячність за її заслугою — це вся винагорода, що її може воно дати.

Свої щирі побажання складає й Головна Управа СФУЖО. Співробітниця, що їх згуртувала вона на еміграції, найкраще оцінили її душевну міць і молять Господа Бога, щоб якнайдовше зберіг їм їх провідницю.

Історичний календар

БЕРЕЗЕНЬ

18-го березня перша неділя Велико-го посту.

22-го березня день 40 Мучеників. Жайворон вилітає зі свого вирію. В честь його печуть з тіста пташок „жайворонків“. Діти ходять з ними і співають веснянки.

30. березня Св. Олексія чоловіка Божого („Теплого Олексія“). Шука пробиває хвостом лід. Пасішники виносять вулики в садок і ставлять біля них образи чудотворців Зосима і Савоня, що вважаються покровителями бджіл.

95 р. від знесення кріпацтва на Україні (1861 р.).

95 р. від народження Дніпрової Чайки (Людмили Василювської) 1861-1928. Письменниця: оповідання, поезії в прозі. Друкувалась у Літ. Збірнику „Степ“, гал. „Зорі“, „Літ. Науковому Вістнику“. Добра мова, знання народного побуту. Крім описів моря переважають власні душевні переживання, де багато суму. В українське письменство внесла символізм.

Ой широко лиман розливається,
Верболозом кругом він квітчається,
Над ним сонце ясне усміхається.
І по хвилях огнем розсипається.
(Дніпрові Чайка)

14. березня 1939 р. була проголошена самостійність Карпатської України.

Це одна з ланок великого ланцюга вільної боротьби українського народу.

Подбати про найкращу організацію традиційного Шевченківського Свята. Не повторювати з року в рік приблизно ту саму програму, а з багатой крилиці мудрости геніяльного поета, його глибокого відчуття народньої душі і його прозоріння на майбутнє, черпати і подавати слухачам все нові і нові скарби. Можна зорганізувати окреме Шевченківське свято для дітей: деклямації, інсценізації, живі картини

д-р Галина Лашенко
культ.-освітня реф. СФУЖО

ФОНД ЛІКУВАННЯ

У березні припадає день народин нашої голови. Факт, що цей день вона зустрічає у шпиталі, зобов'язує нас до ще більшої уваги. На Фонд Лікування вже почали напливати пожертви. Хоч вони далеко не відповідають потребам, проте є виявом пошани й любови до нашої сеньорки.

Треба повитати явище, що крім організацій уже відгукнулись окремі люди. І справді, чому українським жінкам не піддержати б цієї акції? Особливо тим, що живуть осторонь від більших осередків та не можуть належати до жіночих організацій?

Подаємо знов пожертви, що наплили від Відділів США. З радістю можемо подати до відомої їй першу пожертву від заморських членів-організацій. Об'єднання Українських Жінок Англії зголосило вислід своєї збірки.

НА ФОНД ЛІКУВАННЯ ВШ. П. ОЛЕНИ КИСЛІВСЬКОЇ

ОУЖ Англії (п. А. Сесь)	14 фунтів
Відділ 13 США Честер, Па.	25.00
Відділ 47 США Рочестер, Н. Й.	10.00
Відділ 59 США Балтимор	10.00
п. Лідія М. Смик, Кол Ситі, Ілл.	5.00

ПОЧЕСНА ЧЛЕНКА НАЦ. РАДИ ЖІНОК КАНАДИ

У січні ц. р. Національна Рада Жінок Канади вшанувала українську громадську діячку Д. Е. Яндову, надаючи їй почесне членство.

Її громадський шлях дуже видатний. Вона належить до співосновниць Союзу Українок Канади, де вложила багато сил і доброї волі. Довгі літа працювала у провіді цієї організації, як її голова, чи містоглова. Особливу увагу присвятила культ.-освітній діячці. Була редакторкою жіночої сто-

Д. Е. Яндова,
українська громадська діячка, нагороджена почесним членством у Національній Раді Жінок Канади.

Mrs. D. E. Yanda, of Edmonton, Alberta, was named national member of the National Council of Women of Canada, for her long activities as a social worker

рінки в „Укр. Голосі“, співосновницею музею народного мистецтва і провадила виховну діяльність. Від 1932 р. стала членом Українського Жіночого Допомогового Т-ва при православній церкві св. Івана у Едмонтоні. Тут пробула теж довгі роки у провіді товариства, переводячи харитативну роботу.

Завдяки її заходам обі ці організації стали членом Національної Ради Жінок Канади. П. Д. Е. Яндова була все представницею до Нац. Ради і займала важливі становища у її провіді. Під час війни входила до різних акцій, що їх започаткував Канадійський Червоний Хрест. Її активність у тому часі і після війни була така велика, що в 1949 р. вона виїхала з доручення Комітету Українців Канади до Європи на об'їздку таборів ДП. Повернувшись, вона об'їхала ЗДА й Канаду, щоб спопуляризувати справу переселення.

Д. Е. Яндова має талановите перо, пише однаково легко двома мовами. Вона є членом Асоціації Канадійських Письменників і в управі відділу того товариства в Едмонтоні.

Признання Нац. Ради Жінок Канади зустріло її заслужено. Вона є другою українською діячкою в Канаді, що стала почесною членкою Нац. Ради.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

IN MEMORY OF 500

The day of March 18 will be a signal date this year. On this day all Ukrainian womanhood throughout the Free World will gather in churches, halls and dwellings in order to commemorate the sacrifice of 500 women trampled under the Soviet tanks in Kazakhstan.

The particulars of this terrifying occurrence are not known in the Free World. We only know it happened in Karaganda, Kazakhstan, where during a strike women slave laborers had formed a living wall in order to thwart the onslaught by the tanks of NKVD upon the defenseless wretches. The agents driving the tanks, following the order of the commander, pressed forward at full speed and trampled under the wheels 500 women, mostly Ukrainians.

Our people have suffered in the course of their history many a sacrifice. Some of them were bestial, brutal and horrifying, yet the one described here might stun even the most savage brutes. Not merely because of the atrocious act and its upshot but likewise for the reason that even in the frightful Soviet reality this event is perhaps a unique one.

The women who lodged in protest against barbarity had the courage to organize a resistance in face of the greatest peril. They stood bravely against the muzzles of guns to shield their distressed sisters and brothers. They did not have any weapons except their moral strength brought forth by the righteousness of their cause. They died a martyr's death, how-

Eternal vigilance is the price of liberty.

Wendell Phillips

ever their deed has made its way even through the Iron Curtain and has reached the Ukrainian women in the Free World. And although we all shudder with horror, we still take pride in this bold if desperate act of our wretched sisters. For we see in the attitude of 500 trampled serfs not only the unheard-of violence but likewise the kind of relentless resistance put up by the entire Ukrainian nation against the bolshevik occupants. We see the readiness of the Ukrainian woman for the struggle in the worst conditions, as well as her moral strength, her mightiest indicator.

Therefore, as we shall assemble on March 18 and join all into one family praying for the victims, and as we shall come together to sorrowful meetings to commemorate these innocents — this will be a proud grieving. We shall lament over their loss and shall implore God Almighty for their souls. Still we shall be grateful to them for their prowess, for their desperate yet brave act. Because it will tell the world of the resistance of the Ukrainian women, and because it is an attestation to their unbending character, their moral strength and yearning for freedom of their homeland.

Therefore, let us remember the 18th of March! Let no one of Ukrainian blood be absent when the homage is paid to the memory of 500 women. The more of us shall assemble on Sunday, March 18, the more will the Free World come to understand the tragedy of the enslaved nations. It is solely up to us whether the Free World will learn of this daring act, or else it will be forgotten and the sacrifice of 500 will be in vain.

THE QUESTIONNAIRE OF OUR LIFE

The great industrial countries offer the possibilities of new professions for women. OUR LIFE conducted a questionnaire with this object in view. A social worker related of her training and work. Similar accounts were presented by a medical assistant, a librarian, chiropodist, a driving instructor and an X-ray technician. These are new skills in which feminine patience and endurance prove their worth.

There still remain many interesting professions well deserving an inquiry. We, therefore, ask our readers who find their professions ageable and can say something interesting, to participate in this inquiry. This will open a wider prospect of activities and selections of new professions for our women.

A PROMINENT WOMAN OF WINNIPEG

The women of the city of Winnipeg, Manitoba, Canada, have been selecting every year 10 women who have distinguished themselves in town through their educational or other achievements.

In 1955 one of those chosen celebrities was Mrs. Maria Vavrikiv, a Ukrainian, local attorney and a social worker of long standing. She was born in Canada, graduated from Manitoba University at Winnipeg in 1934 where she has had her office ever since she was admitted to the bar.

She has been active in public life for many years and has been president of the Branch of the League of Ukrainian Catholic Women at Winnipeg.

SPIRIT OF FLAME

a collection of the works of Lessya Ukrainka, translated by Percival Cundy, foreword by Clarence A. Manning.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Dedicated to the organized Ukrainian Women of the United States who helped publish this book.

Scarcely any other modern literature has had to struggle against greater odds in order to survive and win recognition than has the Ukrainian. Literature is an expression of life, but when a life is cribbed, cabined, and confined by centuries of political and cultural oppression and bondage, it takes heroic efforts for a nation's literature to persist and break the fetters which have shackled the expression of a people's spirit through its writers.

The Ukrainians constitute a homogeneous nation of over 40 millions which for centuries has had no sovereign independent status. Even now when there is a unified Ukraine with a seat in the United Nations, there is comparatively little knowledge abroad of its distinctive culture and, especially, of the achievements of the Ukrainians in modern literature.

Nevertheless, Ukrainian literature has some names of universal significance although their works

are at present practically unknown to the American reading public. One of these is the poetess Lessya Ukrainka.

With every decade, her literary reputation has increased, and today the poetess is recognized as one of the leading figures of modern Ukrainian literature. The Spirit of Flame is the first large-scale attempt to acquaint the English-speaking world with one whose works can not only be read as the flowering of the Ukrainian genius but as an invaluable contribution to world literature as well.

ian ancestors, like all other peoples, were pagans who worshipped the sun as a great life-giving force. Our ancestors greeted spring with various songs and games, which still remain in our folk-culture in the form of our Easter "hayeevki". The egg, which stands for rebirth, or new life, is closely associated with this Festival of Spring and with the general awakening and rebirth of nature. This spring brings people joy, new hope for a better life, new desires, health and wealth. The sun helps the whole world to refresh itself at this time and to bloom anew. For this reason people in ancient times depicted all their hopes, expectations and joys on the egg, as a symbol of that recurrent rebirth.

This is more or less the explanation of the origin of the pysanka. Naturally with the advent of Christianity into Ukraine the pysanka took a new significance. From that time, its significance is closely associated with the Resurrection of Christ. The people even originated legends and folktales about the origin of these pysanky.

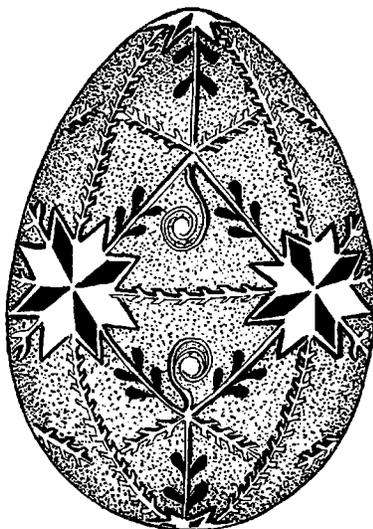
In some sections it is believed that the Holy Mother was the first to decorate a pysanka to present to Pontius Pilate, as ransom for the Son of God. In other sections the story is told that the three Mary's came to the grave of Christ and brought these Easter eggs to bribe the guards to let them into the Tomb. From that time on, everyone began to color

THE UKRAINIAN EASTER EGG AND ITS ORIGIN

We gaze with delighted astonishment at these beautifully decorated Easter Eggs (pysanky) and marvel at the intricate designs. Where did they come from, what do they mean?

The Ukrainian "pysanka" has a very ancient history. Proof of

this is found in the many archeological excavations in Ukraine, where these decorated eggs have been found that date from the Stone Age, thus exploding the common belief that Easter eggs were primarily a product of pre-Christian era. Our early Ukain-

In 1952 the Ukrainian National Women's League held an Easter egg contest. The Easter eggs above (artist Maria Hawrych) received the first prize.

DEAR JUNIOR LEAGUE MEMBERS

In the last several issues of OUR LIFE we have discussed the objectives of social service of the Ukrainian National Women's League of America. The standing Welfare Committee of UNWLA is required to regulate the methods of activity in this field. One of its duties is to secure information on social work in the United States and to adapt our own work to it.

A prospect of new action may thus be opened for Junior League Branches. The American welfare agencies are generally known in every town. Hence our Junior League Branches will not find it difficult to get in touch with them. First, they should review their programs and work, and then get in close relations with them, so as to cooperate with them in cases of Ukrainian families who may need aid of these agencies.

Please, discourse on this item at your next meeting. We shall appreciate hearing from you about your initiative.

During the coming weeks before Easter there will be many an occasion for showing the Ukrainian folk art represented on Easter eggs. True, it is already widely known in United States and Canada, for our designers are being invited to show this interesting ancient art in the clubs and television, and the American newspapers have frequently printed Ukrainian Easter eggs in colors. This fact may serve to attract more of the public interested in art, to the demonstration of Ukrainian Easter eggs and their designing. Such an occasion may surely be appropriate for furnishing information on Ukraine.

While collecting annual dues from the members for the Central Office of UNWLA, please, check whether all of them are subscribing for OUR LIFE. According to a decision of the XI Convention every UNWLA member is obligated to subscribe for the magazine.

We wish to draw your attention that the UNWLA members have an emblem of their own which they are supposed to wear on organizational occasions.

The Branch Officers ought to see to it that every member has an emblem. Order from the Home Office.

these Easter eggs. In every story the "pysanka" emerges as an attractive object, and quite worthy enough to ransom Jesus from his

martyrdom. Such is the great importance attached to the "pysanka."

Mildred Milanowich

FROM OUR MAIL-BOX

January 11, 1956

Mrs. Anna Sywulak
112 Dewey Road
Melrose Park, Pa.

Dear Mrs. Sywulak:

This is still your holiday season and so perhaps I am not too belated in sending this little note simply to thank you again for your wonderful Christmas thought in sharing a traditional Ukrainian Christmas Eve supper with International Institute members and friends and some of your other friends. It was not only a kind and generous thing for you and your associates to undertake, but it showed how much you care about the "bridge of understanding" of which Dr. Cenko spoke and which is so close to the whole purpose of the International Institute and what it tries to stand for in this community.

I cannot refrain from also expressing appreciation of all the hard work and effort that carrying out your idea involved for you and your helpers.

With best wishes to you personally for 1956,

Sincerely yours,
Elizabeth A. Campbell
Executive Director

*

OUR LIFE

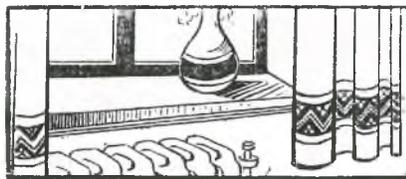
Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

У НАШІЙ ХАТІ

Троянда (рожа)

Королевою квітів вважаємо троянду (рожу). І дійсно жадна квітка не ввійшла так глибоко у душу людини. Троянда є втіленням шляхетності і має, незалежно від смаку й моди, для загалу людства чи не найбільше значення з усіх квітів. На острові Креті, у фресках, що їх вік оцінюють на 2000 р. перед Хр., знайдено малюнки троянд. Старинні єгиптяни давали троянди вмерлим до гробу.

Прямо годі уявити собі гарний квітник без троянд! На жаль, мушу ствердити, що не все садимо її на відповідному для неї місці. Найважливішою умовиною її розвитку є соняшне місце. Тому троянду садимо там, де зранку до полудня місце добре навітлене сонцем. Саме це передполуднєве сонце конечно для доброго розвитку троянди. Садимо її весною або восени, все в добре виправлену землю. Коли земля ялова, підправляємо її компостом, а вже коли троянда прийнялась, під час росту, скріплюємо штучними добривами, що їх можна дістати в городничих крамницях.

Перед посадженням троянди підрізуємо коріння, а також обов'язково кінці корінців, що їх ушкоджено при викопуванні її зі шкілки. При висаджуванні кущевих троянд садимо їх так глибоко, щоб місце щеплення прийшло на один цаль (інч) нижче поверхні землі. Яму викопуємо, глибоку на 12 цалів (інчів). Тримаючи троянду на висоті, в якій вона має рости, розкладаємо корінці на цілу ширину ями і присипаємо землею. Землю утоптуємо добре, підливаємо і насипуємо в горбочок. Коли в травні проб'ються з землі перші гони, легенько

розгортаємо горбочок, щоб їх не ушкодити.

Дуже важне також обрізування троянд. Коли троянда посаджена восени, тоді обрізуємо її щойно весною. Коли садимо її весною, то слід її обрізати перед посадженням все на 3—4 очка, вважаючи, щоб кінцеві очка були з зовнішньої сторони. Саме ці очка видають гони і кущева троянда прибирає кущевий вигляд.

Децо інакше поступаємо з пенними трояндами. Вони потребують шалика, до якого їх прив'язують. Палик не повинен досягати на 1 цаль (інч) до розгалуження, бо він підпирає тільки пеня, а вгорі міг би ушкодити галузки нащепленої троянди. Стовбур пенної троянди обвиваємо папером, щоб соняшне проміння надто не діяло на нього. Обрізуємо пенну троянду все весною. До прив'язування вживаємо волічки, а не гострого шнурка, що відається в кору. Пенні троянди садимо у віддалі 40 цалів (інчів) одну від одної.

Відмін троянд дуже багато. Тут подам загально лиш найважливіший поділ.

1. Шляхетна, городова троянда (чайні схрещуванці, ремонтанки і пернеціянки) в різних можливих кольорах, найбільше цінені й поширені. Садимо їх у віддалі 17—25 цалів (інчів).

2. Поліянти (поліянти-схрещуванці і флорібунди) дають багато квіту і цвітуть дуже довго. Не можна їх садити помішано, треба добирати одну або дві відповідні до себе краски. На травниках і рабатах виглядають принадно, цвітуть від червня до листопада.

3. Пнучі троянди висаджуємо

на шпалерах, стінах домів, прикрашуємо ними ганки і альтани. Головні краски — червона, рожева, біла і жовта. Їх не обрізуємо окрім зломаних і ушкоджених гонів, але влітаємо молоді гони між себе. Тоді маємо гарну зелену стіну, вкриту квітками.

На городничому ринку появляються все нові відміни троянд, що їх сильно реклямують. Раджу всім, що хочуть мати успіх у плеканні цієї квітки, придбати у першу чергу старі, випробувані відміни. Садженці тих троянд купувати лиш молоді, у городничих крамницях, а не лакомитись на продавани по сезону у вазонках, хоч і по дуже дешевих цінах.

Роман Коцик

КОНТЕСТ ПРИПИСІВ

Великі харчеві компанії в Америці влаштовують дуже часто контести приписів. Звичайно проголошують їх широко наперед, щоб якнайбільше учасниць могло взяти в тому участь. Деякі контести обмежені тільки до фахівців, себто студентів або спеціалістів домашнього господарства.

Недавно тому відбулись контести Вілсон і Ко, великої фабрики м'ясних перетворів. Вона призначила три нагороди — за примінення бейкону, за приладження шинки і за найкраще зужитковання ковбасок. Кожна нагорода обіймала 300 дол. для фахівця, а 150 дол. для студентки домашнього господарства. До контесту стануло около 2000 осіб. Тож окрім згаданих шести нагород, фабрика роздала ще 36 менших за добрі розвязки.

Куховарський зшиток „Мясива“ подає 42 приписи м'ясних страв. Коштує 60¢, з пересилкою 70¢. Замовляти в Централі СУА.

Зирк у тутешню кухню!

Американський полуденок (ланч)

Це харчування повинно бути легке, просте й задовільне. Звичайно починається чистою або забіленою юшкою, поданою в чашках. Але також дуже частим є помідоровий чи овочевий сок. Подають також грейп фрут у формі салати або в половинках.

Другою стравою буває щось із яєць, сири, зимного мяса, риби, раків. Десер відповідний до сезону і головної страви. На кінці якийсь напій — чай, кава або шоколяда.

Коли на полуденок запрошені гості з приводу якоїсь ділової наради, тоді стравопис простіший. Подають тоді одну страву в огнетривалій посудині з салатою, або канапки (сендвічі) з зеленою салатою і якийсь напій.

Для тих, що перестерігають відтовщуючу дієту, буде ідеальним полуденком — юшка, 3-4 сухарі (крекеси) і свіжі овочі.

Подаємо два стравописи на полуденки:

1. Росіл (консоме)

Купуємо пушку консоме і розпускаємо напів водою.

Макаран випечений із грибками або грибки на грінці

Салата з салери

Свіжі овочі

Кава

Грибки на грінці

Потрібно:

1 фунт грибків (печериць)

5 ложок масла

½ ложочки соли

¾ горнятка окропу

дрібка паприки

1 ложка муки

Почистити і покроїти грибки навхрест. На важкій пательні розпустити масло, кинути на це грибки, сіль і паприку. Грибки обсмажити на обі сторони (недовго), посипати мукою, скоро зам'яшати, додати води, нехай коротко покипить (коло 4 хвилини). Виложити на присмажену грінку. Замість води можна вжити сметанки.

II. Помідоровий або овочевий сок

Курка на королівський лад

Овочева салатка

Курка на королівський лад

Потрібно:

1 горнятко вареної курки, покраяної в кістку

1½ ложки масла або товщу з курки

1¼ ложки муки

½ горнятка гарячого росолу з курки

½ горнятка молока

½ горнятка сметанки

1 жовток

½ ложочки соли

2 ложки масла

½ горнятка дрібно краєних, в маслі смажених грибків

2 ложки вина Шеррі — коли хто любить

Розпустити товщ, додати муку й добре розмішати. Вливати поступово росіл, молоко і сметанку, довести до кипіння. Додати сіль, 2 ложки масла, мясо з курки, грибки. Коли закипить — скоро вбити туди жовток і вим'яшати. Подавати з присмаженими грінками.

Овочева салатка

Потрібно на 6 осіб:

1 великий грейп фрут

1 велика помаранча

2 мандаринки

1 грушка

1 червоне яблуко

2 дозрілі банани

½ ф. винограду

2 ложки цитринового соку

1 в'язалка жежухи (water cress)

французька підлива (дрессінг)

Помити жежуху, покласти на сито, щоб вода стекла, дрібно порвати її і уложити на селятирці. Обібрати овочі, розложити по жежусі. Яблуко покраяти в тонкі чвертки, не обираючи його. Банани можна покроїти поздовж на 4 або 5 частин. Кожну ягідку винограду перекроїти по половині. Покропити все соком із цитрини, щоб не почорніли. Коли вже овочі розложені, поставити по середині французьку підливу у плиткій склянці. Набравши салати, гості поливають собі її на тарілці підливкою.

Комплет журналу

„Громадянка“ коштує 1 дол.

ЧИСТИМО ВІКНА

Перше проміння весняного сонця гостро виказує порох і плями. Час узятись за наші вікна! Першу вільну суботу призначаємо на цю роботу.

На миття вікон є різні способи. Багато з нас держиться ще давнього домашнього способу — багато води, газетного паперу і м'яка шматка. Американці ж випробували свої засоби, що дають гарний вислід при меншому зусиллі. Засадничі є три способи:

1. Купити плинний середник у крамниці. Покропити ним вікно (до цього служить звичайно розпилувач), стерти його м'якою шматкою і витерти до суха другою, чистою.

2. Плинний середник можна зладити і вдома. Це є мішанина води з амоніаком, оцтом, бораксом або денатурованим алькоголем. Цю рідину набрати в губку і провести нею по вікні. Витерти сухою, м'якою шматкою.

3. Є й ціпкі середники до чищення вікон. Це є спеціальний порошок чи крейда для чищення скла. На опакуванні є припис, як його розпускати. М'якою шматкою нанести тонкою верствою на шибу. Даємо йому висохнути, а тоді зісунути верству і витерти м'якою, не-льняною шматкою.

Дзеркала чи скло на картинах чистимо таким самим способом. Треба тільки вважати, щоб рідина не досягнула рямок дзеркала чи картини.

ТИСЯЧІ ХВОРЮТЬ НА

РЕВМАТИЧНІ БОЛІ

Спробуйте нашу масть, вистарчить натерти! — Якщо ви терпите на різного роду ревматичні болі, на болі в крижах, грудях, плечах, якщо Ви маєте ломання рук чи ніг, чи болі в суглобах, колінах, біль шой, душність у грудях, — застуджені чи штивні частини тіла, знайте, що найбільш успішно усуває ці недомогання випробувана масть

DEKENS OINTMENT

2 ун. \$1. 4 ун. \$2. 16 ун. \$5.

P. O. Box 666, Newark 1, N. J.

Українська вишивка

БЛЮЗКА З ДОВГИМИ РУКАВАМИ

Класичний крій української блюзки — стоячок, пазушка й вуставки — має різні відміни. Одною з них є блюзка з довгим, донизу поширеним рукавом. Вся прикраса вишивки розміщена на низу рукава. Окрім того вишивані також стоячок і пазушка.

До цього роду прикраси надається всякий смугастий взір. Байдуже, чи це прості хрестикові смужки, як їх бачимо на сільських скатертях, чи взір із яворівської „бавниці“. Чергування й повторення взору дуже добре відзначається на широкому краю рукава.

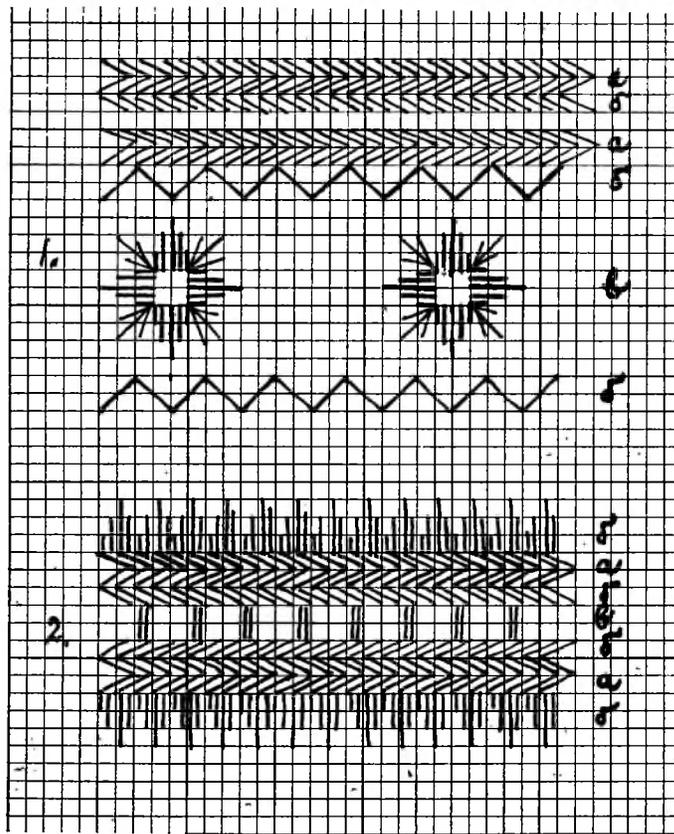

У КООП „БАЗАР“

знайдете **вишивані блюзки**
в різних величинах.

Ціна від \$6.90 — \$22.90

“BAZAAR”, 822-823 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

Яворівський взір

Яворівський взір не так легко відшити з рисунку як хрестиковий. Але із деякою увагою можна цього досягнути. Памятати тільки про правильне чергування яворівських „шнурочків“, що у справжніх яворівських узорах кольорами чудово упорядковані.

В яворівських узорах переважають дві скалі — жовта й червона. В жовтавому взорі йдуть усі відміни жовтих відтінків із малою домішкою червоної й зеленої, а в червоному взорі віддається перевага всім відтінкам червоного з невеликою домішкою жовтого; зелене трапляється дуже зрідка.

Оба подані рисунки можна втримати в жовтих або червоних відтінках.

Пісний обід

Наближається час Великого Посту. Як важко придумати тоді стравоспис! Здавалося б — різноманітність пісних страв велика. Але всі вони вимагають часу й уваги.

До того ми на порозі весни. А це теж має своє значення у нашому харчуванні. Бо ж організм уже висилився за довгі зимові місяці. Йому бракує вітамінів, він трохи переобтяжений калоріями.

Отже увага! Саме час включити більше городини в нашу їжу. До того починається сезон яєць і сира. Дуже добре можуть заступити м'ясо в пісний день!

СТРАВОСПИС

II. Помідорова юшка, ч. 10, 1953

Риж із печерицями

Салата з салери

Яблука з кремом, ч. 9, 1954

Риж із печерицями

Потрібно:

1 горнятко рижу

1 ложка масла

трохи січеного кропу

кільканадцять печеричок

1 склянка сметани

Приставити риж, а коли покипить, злізати воду і наляти знов кілька ложок окропу. Дати ложку масла, трохи січеного кропу, посолити. Зварити сипко. Сполокати печерички, стягнути з них шкірку і покроїти в пластинки. Душити в маслі, підливаючи по ложці води (чверть години). Коли вже змякнуть, додати склянку сметани, посолити і заварити. Коли вже риж готовий, уложити його в огнетривалій посудині, зверху полляти печеричками з підливою. Вставити на чверть години до печі. Подавати з зеленою салатою або салатом з салери.

СТРАВОСПИС

Салата з салери з яблуком

Потрібно:

1 корінь із салери

1 велике яблуко

1 ложка майонезу

Обібрати корінь салери і зварити. Покроїти в кістку. Обібрати яблуко і покроїти в кістку. Вимішати все разом і додати майонезу.

I. Пісний капустак, ч. 3, 1952

Яйця в сметані

Картопля з маслом

Крихкий коржик із шумом

Яйця в сметані

Потрібно:

2 яйця на особу

5 ложок тертого сира

1 склянка сметани

½ ложочки муки

1 ложка масла

Дно огнетривалої посудини посипати грубо тертим швайцарським сиром (3 ложки). Влити туди квасну сметану, в якій розбито муку. Поставити це на решітку в огрійтій печі. Коли раз закипить, вбити по два яйця на особу, посолити, посипати зверху ще раз тертим сиром (2 ложки) і покласти кілька кусників масла. Всунути знов до рури лиш на те, щоб білок стаявся. Зараз подавати.

Крихкий коржик із шумом

Потрібно:

1½ горнятка муки

2 ложки цукру

2 ложки муки

1 ложка Кріско (рослинний товщ)

1 жовток

2-3 ложки сметанки

4 білка

1 горнятко морелевої мармеляди

3 ложки цукру-мучки

сок із пів цитрини

Муку перетерти з маслом. Тоді додати цукор і жовток і доливаючи сметанку, замісити тісто. Коли б тісто було за густе, тоді додати ще трохи сметанки. Розтачати тісто на коржик, залишивши кусник на те, щоб обвести край. Тепер обернути тортівницю денком вгору, поставити на неї тісто і обложити його довкруги валочком. Пекти на 350° около пів год.

Коли легко зрум'яніть, виїняти і поставити, нехай прохолодне. Холодний коржик помастити морелевою мармелядою. Окремо вбити тугий шум із білків, а коли вже вбитий, додати цукор-мучку по ложці. Вбивати дальше, додати соку з цитрини, вважаючи, щоб не було кісток. Коли хто любить, може дати більше цитринового соку. Нагріти на кухні добре пательню, виложити туди шум і легко ложкою вимішати. Тоді вже можна накладати його на коржик. Вигладити кругом і вставити до печі на 350°, щоб шум зарум'янівся.

ЇЖА З МОРЯ

Морські харчі стають щораз більше популярні. В міру того, як удосконалюється транспорт, морські харчі можуть проникнути в найдалше віддалені від моря країни. Американський Рибний Інститут повідомляє, що в цьому році приготували 151 мільонів фунтів мороженої риби. Дрібних морських продуктів, як устриць, раків заготовлено 43 мільони фунтів.

Морський харч має високу відживну вартість. Він засоблений у протеїни, вітаміни і мінеральні солі.

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО...

Варення сушеного гороху або фасолі можна прискорити? Приставивши у зимній воді, варити дві хвилини, а потім відставити. Коли постоять годину у гарячій воді, поводи набрякають. Потім поставити на легкий вогонь і мішаючи час від часу, варити. Біла фасоль (lima beans) буде готова за 45 хвилин, інші роди дещо довше.

ПЕРЕМО ЗАВІСКИ

О, це велика робота! Бо в кожній кімнаті висять білі, сіткові, мережані. А ще й подекуди вишивані! Це великий наш клопіт!

Найкраще прати їх зовсім окремо від іншого білля. Не-вишивані завіски можемо сміло вкинути до пральної машини. Тільки їх непотрібно довго крутити, бо з легкого, прозračного матеріалу порох і бруд скоро виходять. До прання вживати платків, а не порошку. Добре виполокати.

Вишивані завіски (особливо перемолікану сітку) слід прати руками. Швидкий рух машини може покудовчити нитки, або повитягати кінці.

НАШИМ ДІТЯМ

БІЛЯ ПОРТРЕТА

Чий так широко до нас
Усміхнувся портрет?
То Шевченко Тарас —
Наш великий поет.

Жив Тарасик малий
У вишневім селі,
Серед степу та нив —
В українській землі.

Не пускали його
Йти в школу пани —
Він з книжками ішов
Потайки в буряни.

Научали забуть
Мову-спів солов'я, —
Він завжди говорив
Тільки так, як і я.

Як підріс та й пішов
Від села до села —
Научав, щоб любов
В кожному серці цвіла.

Закричав тоді цар:
— Покараю!.. — Карай!
Не боюся я кар
За коханий свій край!

Щоб не знали його,
Щоб не чули тих слів —

Засилали співця
До чужої землі.

Та і звідти лунав,
Линув голос дзвінкий:
Він писав, присилав
В Україну книжки.

І заслав його цар
В азійські краї,
Де немає людей,
Ні квіток, ні гаїв;

Тільки вітер та лід,
Та пустеля глуха —
Він і там свій нарід
Ще міцніше кохав.

Чий так широко до нас
Усміхнувся портрет?
То Шевченко Тарас —
Український поет!

Леонід Полтава

Ой, ВЕСНО, ВЕСНО...

Ой, весно, весно, та весняночко,
Де твоя дочка та паняночка?
— Погнала бичка за ворітчка:
„Пасись, пасись, бичку,
А я спрjжку мичку
Своєму батеньку на рукавичку“.

БІДНЕ СЕРНЯТКО

Сніжок падає і падає. Дерева покриваються блискучим білим снігом. Сонечко світить аж очки треба жмурити. Так гарно навкруги.

Діти радіють, їздять саночками, бавляться снігом, ставлять „сніжні баби“ з мітлою на подвір'ї хати. Всі вдоволені. Лицька червоненькі. Гамірно і весело.

В містах і селах сніг дітям приносить радість, а в лісі бідним звіряткам сніг віщує голод і примушує всіх бути особливо обережними.

Особливо бідують зимою такі звірятка, що живляться травою, як олені і серни. Голод

примушує їх рити сніг, щоб добути з-під нього опале листя та суху минулорічну траву. Від голоду вони гризуть кору та галузки дерев.

Ще більшу біду приносить звірятам сніг, коли він от тільки впав й виходять стрільці-ловці на полювання. Бідних зайчиків знаходять по слідах. Чатує їх загибель, якщо будуть необачні та завчасу не втечуть чи не сховаються.

Не минає куля й шрегарних оленів та струнких серн. Їх гонять псами з лісу на поляну. Різними способами хотять їх сполувати. Ці люди не мають серця і не шанують звірят, особливо таких нешкідливих, як олені та серни.

Найстрашніша доля для молоденьких серняток, які ще недосвідчені в житті, або як гостра куля забє їх кохану маму і вони бідні зостаються самотні. Вийде таке сернятко на полянку, підніме головку і кличе по своєму:

— Мамо, мамочко, де ти? Озовися! Прийди до мене! Бачиш яке я бідне, голодне і самотнє.

Сніжок падає на голову серняткові. Зимно і голодно. Сердешне плаче й тужить, хоч так гарно навкруги і такий чудовий Божий світ!

Вуйко Квак

Перший пролісок для Тараса

Маленька квіточка-проліска солодко спала у своїй темній, земляній комірці. Виглядала вона зовсім не так, як ми звикли її бачити на землі ранньої весни. Спитаєте: чому? Бо коли кінчалось літо, то мама наказала їй скинути зелене літнє вбрання, синій віночок та загорнутись у золотисті, осінні пелюстки, скласти рученята над голівкою, закрити очка і міцно заснути.

І коли б ви захотіли її побачити, то не пізнали б квіточки. Вона скоріш нагадала б вам маленьку-маленьку, кругленьку цибульку з двома білими зубочками-листочками над голівкою та тоненькими білими волосками-корінцями, що виглядали з-під її золотистої сукні.

Отак спала собі тихо й мирно квіточка довгу-довгу зиму. Час линув... Раптом вона прокинулася. Хтось уперто стукав до її комірці. Прислухалась квіточка і гомін видався їй знайомим. Це жебоніла вода у струмочку, що протікав недалеко від її комірці. Розкрила вона очка й запитала:

— Хто там стукає?

До комірці заглянув хробачок, що теж недалеко мав свій куточок.

— Гей, ти сплюхо, не спи, вставай! Чуєш? Вже біжуть струмочки, сніг тане, сонечко так тепло гріє! Це вже Весна йде. Готуйся її зустрічати!

Нібито якась сила штовхнула квіточку. Вона потяглася вгору і рученятами зробила собі в комірці віконечко. Боже, як же гарно на світі! І стала квіточка рости все вище й вище. Її білі рученята позеленіли і перетворились у зелені листочки, а голівка засиніла чудовими пелюстками, як у віночку.

Виглянула маленька квіточка-пролісок з-під снігу, що не скрізь ще розтанув, і всміхнулася своєю золотою серединкою до сонечка, до неба блакитного, до свого приятеля-хробачка.

— Який же гарний світ, яке гарне ласкаве сонечко! Слухай

ти, хробачку, а де ж Весна? Я хочу її побачити!

— Почекай ще трошечки, — заспокоїв квіточку хробачок. — Чуєш? У небі вже задзвеніли жайворонки, а за ними прилине Весна. Ластівки привезуть її завітчану чудовими квітами, на рожевій хмаринці.

Ще вище піднялася квіточка з-під снігу і синіми очками пильно вдивлялася в небесну блакить — виглядала з вирію ластівочок і красуню-Весну.

На той час прибігли до лісу дітки. Залунав їх веселий сміх, задзвеніли голоси. Ось близенько-близенько коло квіточки якийсь голосок промовив:

— Християно, дивись, уже проліски розцвіли!

Чийсь маленький рученята схопили за ніжку квіточку і підняли вгору.

— Ой, як боляче! Що ж тепер буде з мною, — думала квіточка. А над нею схилилося вже кілька дитячих голівок.

— І я знайшла пролісок, і я, і я! — зі всіх боків збігалися діти з такими ж квіточками в руках. Вони тішились квітами,

розглядали їх, а старшенька дівчинка Христя подивилась і звернулася до всіх дітей:

— Обережно несить їх додому! Тепер уже маємо чим прикрасити портрет нашого Кобзаря на святі. Мама мені казала, що на Україні всі дітки збирають перші весняні квіти до свята нашого Тараса. І ми хочемо робити так, як наша мама.

І хоч у квіточки боліла ніжка, бо відірвали її від рідної землі, але вона втішилася, що надаремне її забрали діти з лісу, що вона теж буде втіхою для когось. Востаннє глянула на лісок, на рідну землю, що темніла під нею. Побачила там хробачка та тихенько обізвалася до нього:

— Любий хробачку, не побачила я царівни Весни, але діточкам я теж потрібна. Скажи їй, що я вітаю її, але мушу допомогти діткам і тому не дочекалась її. Я знаю, вона не розгнівається, правда?

А хробачок теж тихенько відповів:

— Твоя правда, мила квітко! Не розгнівається царівна Весна, бо ти будеш на святі великого поета вітати його і від неї.

Ніна Наркевич

СНІГОВА КРАЛЯ

У Зими-бабусі була гарна дочка
Мала срібні кучері, з крижинок віночок.
Весела, привітна краля всіх любила
До Юрка зимою завжди приїздила.
Як тепліше стало — з дітками прошалась
І Юркові тихесенько на вушко казала:
— Слухай, Сонце гріє все тепліш-тепліш.
Поїдьмо з тобою на північ скоріш!
Там морози вічні, сонця там нема.
В крижаних палатах там живе Зима.
Білі ведмежата вже давно нас ждуть!
Лагодь grindжолята, збираймося в путь!
Почуєм багато цікавих новин,
Про свої пригоди розповість пінгвін,
Як в далекім морі рибку полював,
Але замість неї зірку він піймав.
Зірку не небесну, а живу морську...
Чи ти чув, Юрасю, про зірку таку?
Чи ти чув про коня, що в воді живе,
Травички не їсть він, ніколи не рже?
Час промине скоро в палаті Зими.
Приготуєм знову grindжолята ми,
Помахують крилами нам смішні пінгвіни,
Повернешся знов у рідну країну.

Ніна Наркевич

Синичка

(Закінчення)

Всім захотілося рухатися, погрітися на сонечку. Замість снігу почала капати водичка: кап-кап, дзюр-дзюр! І краплинки стрівалися із краплинками, раділи, гомоніли, бігли навздогін по всьому лісу, дзюркотячи й сміючися:

**Це ж весна! Ми, струмки,
Ми весняні дітки,
Ми дзюрчим, ми біжим,
Всіх збудити спішим.
Сповістити весь ліс,
У долину і скрізь,
Що синичка співа,
Що біжить вже весна!**

Замість високих кучугур, зявилися великі прозорі калюжі. Дерева прокидалися від холодного зимового снігу і заглядали в калюжі.

— Ой, яка я гола і негарна! — жажнулася молода беізка. — Краще б я не прокидалася.

Та вона почула, як всередині її вже просякають весняні соки і на вітках наливають бруньки.

По снігу забігали весняні комашки і, навіть, торішні метеки прокинулись.

Що ж було робити зимі?

І сонечко сяло, і струмки дзюрчали, і, навіть, вітри від рук відбилися — не хотіли вже сердито дуті, а почали гратися з деревами та струмками і самі стали теплі й лагідні. Махнула зима рукою, зарипіла вночі востаннє, та й подалася на північ. І вже всі знали, що скоро прибіжить весна, і поспішали швидше прибратися. Струмки умивали землю, вона вкривалася зеленою травицею, зацвітали перші квіти, набухали бруньки на деревах і летіли до дому пташки.

— Ти жива, маленька? — весело гелґотіли гуси.

— Ти не замерзла, крихітко? — курликали журавлі. — От і ми дома. — А коли у маленької березки вже так розпустилися листки, що на них могли поміститися крапельки роси і з них можна було напиться, — тоді прилетів соловей.

Соловей співав найкраще від

усіх у лісі, всі пташки замовкали, коли він співав, і перша його пісня завжди була про далеку мандрівку, про теплі розкішні гаї з надзвичайними квітами, золотими плодами, і всі дерева слухали, і пташки слухали, і маленька синичка слухала, і згадували люту зиму, вітри, кучугури снігу. Може й справді краще відлітати туди? А як же тоді рідна березка і рідний старий дуб, і лісова яблунька?

І старий дуб ніби знав, про що думає синичка, і лагідно пробурмотів:

— А зиму все ж таки ти прогнала, і про весну перша заспівала.

І це почув соловей. І друга його пісня була про рідні ліси, які в сто разів краще найрозкішніших південних садів, і ця пісня ще була хвалою маленькій, веселій, сміливій пташці, що лишалася дома.

Синичці зробилося соромно, вона щось зацвірінькала і до неї приєдналися друга і третя і четверта пташка — вони цвірінькали, що тепер весна, всім добре і радісно. І не треба думати про сніги і холоди.

І тоді заспівали всі весняну радісну пісню.

Ліс увесь шумів, і струмки гомоніли, і хоч найкраще від усіх співав соловей, в радісному лісовому хорі чути було і ніжний спів маленької синички.

Оксана Іваненко

ЧОВНИКИ ПУСКАЮ

Човники пускаю

З берега Дунаю.

Із паперу по ріці

Пливуть човники оці.

Шкода тільки що на кожний Сісти людям тут не можна.

Пропливли б ми з краю в край На човнах увесь Дунай.

От як виросту — тоді

Сяду в справжні кораблі.

На чолі матросів стану,

Українським капітаном!

Петро Кізко

КОТИК-МУРЧИК

Котик-Мурчик

Мій голубчик...

Він у двох зо мною,
Як риба з водою.

Кашку смачненьку
В мисочку новеньку
Матуса поклали
На снідання дали.

Я ту кашку виїдав,
Котик мисочку лизав.
Коли б мама тее знали,
Були б котика нагнали.
А тим часом він найвся,
Коло мене уместився,
Стиха казочку муркоче,
А я слухаю охоче.

Колодяжинська

ВЕСНА

Та це ж весна,
Бо тане сніг, —
Дивись струмок
З гори побіг.
Шумить вода,
Ламає все:
Весна іде, тепло несе!
Шумить, гуде
Веселий гай
І гомонить:
Вставай, вставай!
Ростане сніг,
Зима мине,
Земля кругом
Цвісти почне.
Дітей малих веселий рій
Посує з хат на луг мерщій.
Радіє все, співає все:
Весна, іде, тепло несе!

Капельгородський

Перед нами день 18. березня — день пошани для 500 погиблих та день протесту проти їх катів. Про це святкування уже пішов обіжник до Окр. Рад і Відділів С.У.А. Деякі центри мусіли назначити це святкування на пізніший речинець. Місцеві умовини завжди треба узгляднити. Але більшість Відділів повинна додержатись поданого речинця, щоб день 18. березня став загальноукраїнським днем нашої жалоби.

* * *

У передовій цього числа накреслені напрямні нашої суспільної служби. Прохаємо їх уважно перечитати! Якщо немає в вашому Відділі референтки суспільної опіки, добре було б її кооптувати. Там де є станиця „Мати й Дитина“ — голова її стає автоматично референткою суспільної опіки.

Централа розішле незабаром обіжник, що докладно розробить завдання, так що кожен Відділ зможе знайти поле праці для себе.

* * *

У передсвяточному часі є багато можливостей для Відділів С.У.А. Американські круги цікавляться українською писанкою, її походженням і традицією. На це слід звернути бачну увагу і різно це використовувати. При співпраці досвідчених писанчарок можна влаштувати покази писання писанок. У бібліотеках чи магазинах можна перевести виставки писанок. Врешті в американській пресі можна вмістити багато ілюстрацій. При кожній такій нагоді додати інформації про Україну та її змагання.

* * *

Листи однодоларових датків на Дім С.У.А починають напливати. Як ви вже завважили — подаємо список жертводавців на обгортці числа. До тепер 10, 16, 18, 41, 42, 59 Відділи надіслали свої пожертви. Прохаємо надсилати далші з чітко поданими прізвищами, щоб при передруку не зайшли якінебудь помилки.

* * *

При вплаті річної вкладки прохаємо перевіряти також, чи вплачена передплата за „Наше Життя“. XI Конвенція винесла цю ухвалу і треба переводити її в життя. Також прохаємо пригадувати членкам на сходах, щоб в час повідомляти про зміну своєї адреси і надсилали 10 ц. на її покриття.

При відновленні передплати повинні членки вказувати, до якого Відділу належать.

* * *

Відзнаки С.У.А (емблеми) повинна мати кожна членка, бо тільки членка має честь її носити. Особливо у всіх виступах організаційних чи загально громадських емблема С.У.А повинна бути у Вас на видному місці. Управи Відділів повинні подбати, щоб кожна членка її мала. Замовляти негайно в Централі. (\$1,50 за одну).

* * *

“Woman of Ukraine” і „Рівноапостольна св. Ольга“. Прохаємо прислати гроші за розпродані обі книжки і замовити їх більше в Централі С.У.А.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 1. до 21. січня 1956

Річна вкладка і Організаційний фонд:

Від.	5	Дітройт	20.00	5.00
„	8	Бронкс	20.00	5.00
„	12	В. Пулман	20.00	5.00
„	18	Джемейка	20.00	5.00
„	21	Бруклін	20.00	5.00
„		Милвилл	20.00	5.00
А.		Сивуляк, Филад.		10.00

Фонд Централі:

Від.	5	Дітройт	70.00
Від.	5	Дітройт	70.00
„	8	Бронкс	30.00
„	18	Джемейка	22.00
„	42	Филад. (за 2 міс.)	31.00

Фонд Резервовий:

Від.	8	Бронкс	10.00
„	47	Рочестер	10.00
„	48	Филаделфія	30.00

На Дім С.У.А:

Від.	5	Дітройт	25.00
„	8	Бронкс	25.00
„	17	Міямі	25.00
„	18	Джемейка	25.00
„	42	Филаделфія	74.50
„	48	Филаделфія	52.00
„	59	Балтимор	20.00
„	63	Дітройт	25.00

Вкладка до СФУЖО:

Від.	5	Дітройт	10.00
„	8	Бронкс	4.50
„	42	Филаделфія (2 міс.)	4.65
„	47	Рочестер	11.25

Конвенційний фонд:

Від.	18	Джемейка	5.00
Для пані Петлурової в Парижі:			
Від.	59	Балтимор	10.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від.		Нью Йорк	40.00
„	5	Дітройт	10.00
„	13	Честер	25.00
„	16	Міннсаполіс	23.00
„	18	Джемейка	10.00
„	22	Шикаго	14.00
„	24	Елизабет	26.50
„	33	Клівленд	132.00
„	64	Нью Йорк	50.00

М. Овчинник, Леисінг, ко-			
ляда студ. і прац. унів.			8.00
Т. Тягпібк, Шикаго			5.00

На Пресовий фонд „Н. Ж.“:

Від.	8	Бронкс	10.00
„	13	Честер	6.00
„	18	Джемейка	5.00
„	21	Бруклін	25.00
„	42	Филаделфія	10.00
„	46	Филаделфія	10.00
„	48	Филаделфія	18.00

ШИКАГО, ІЛЛ.

Звіт з перших сходин Окружної Ради СУА

Перші оформлені сходи відбулися дня 4. лютого 1956 р., в домі вці 36 Відділу СУА. Засідання скликала місто голова Гол. Управи п. А. Хариш. Прибули делегатки усіх Відділів: 22, 36, 12 і 51 в Мілвокі.

Порядок нарад:

1. Пояснення про працю Окр. Ради;
2. Вибір Управи;
3. План праці на біжучий рік.

П. А. Хариш, яка проводила зборами пояснила, що Окр. Рада твориться там, де є більше число Відділів СУА в одній місцевості або околиці. Це не є перші сходи, бо делегатки Відділів були прошені на 15. жовтня 1955

М. Черіба, Дітройт, зб. на 25-літті п-тва Назаркевичів	20.00
М. Савчин, Філадельфія	5.00
Л. М. Смик, Кол Сіті	5.00
Д. Е. Янда, Едмонтон	4.00
М. Сидорко, Бруклін	2.50
Е. Корнат, Елизабет	2.50
М. Луцишин, Нью Йорк	2.00
К. Микитин, Потокет	2.00
К. Шемердяк, Шикаго	2.00
Н. Дзидзан, Шикаго	2.00
К. Доманчук, Шикаго	2.00
В. Остап, Шикаго	2.00
Т. Тягнибік, Шикаго	2.00
М. Куріца, Шикаго	1.75
А. Маращак, Дітройт	1.50
А. Костюк, Нью Йорк	1.00
А. Гавришко, Шикаго	1.00
Е. Мельник, Гартфорд	1.00
М. Буцjak, Манчестер	1.00
К. Струса, Манчестер	1.00
К. Датків, Манчестер	1.00
Е. Михалевська, Честер 85 ц.; Н. Ластовецька, Англія 54 ц.; По 50 ц.: П. Шпур, Шикаго, Г. Борак, Клівленд, д-р Є. Єржковська Ютика, Ол. Сенюта, Стетен Айленд.	

З подякою

Антонія Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієрка

року, але до створення Окружної Ради не дійшло, бо не всі прибули. Вже тоді однак, започатковано працю Окр. Ради. На прохання американського Клубу Жінок в Аркансо, вислано їм взори прикрас на ялинку і присутні зложили гроші на закуп книжки про укр. мистецтво в англійській мові, яку також вислано до Аркансо.

Дальше, убирано ялинку в Едісон Компанії, а прикраси виставлено в 22 Відділі.

При існуванні Окр Ради, Відділи проводять нормальну працю, тільки у ділянці репрезентації на громадських комітетах буде виступати не Відділ, а Окр. Рада. Окр. Рада буде також координувати працю між Відділами. Пані Хариш запланувала радієві авдиції на стації п. Самбірського. Авдиції будуть, що другу суботу по 10 хв. Темою, будуть вісті зі СФУЖО-СУА, праця укр. жінок у світі, праця Відділів і т. п.

Вибрано Управу в складі: А. Хариш, голова; У. Терлецька (22 Від.), заступниця; (культ.-освітня референтка); Д. Бурштинська (22 Від.), секретарка, прес. реф. (член радієвої комісії); А. Брудна (36 Від.), скарбничка.

Радієвий комітет: А. Хариш, М. Мандзенко (51 Від.), Д. Бурштинська (22 Від.).

Культ.-осв. рефер.: У. Терлецька (22 Від.) і Марія Борос (12 Від.).

Суспільна опіка: А. Гіжовська (36 Від.), Р. Сидорик (22 Від.), І. Подола (22 Від.).

Контрольна комісія: К. Шемердяк (12 Від.), А. Шпур (36 Від.), М. Мандзенко (51 Від.).

Заплановано слідуєчі імпрези: 3 початком березня курс писання, дня 8. травня свято в пам'ять поляглих 500 жінок під більшовицькими танками в лягах Сибіру, дня 29. вересня забаву і Андріївський вечір.

Делегатки мають пригадати у Відділах, щоб причинились до

Фонду лікування О. Кисілевської і віддали листи з коляди на Дім Централі.

Д. Бурштинська, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 3. Відділу СУА

Дня 15. січня зішлись в Нар. Домі майже всі членки. Збори відкрила голова Відділу п. Марія Марусевич. На початку пригадала присутнім велику втрату, яку Відділ поніс в останньому році через смерть 5 членок. По-станням з місць присутні вшанували їх пам'ять.

Після відчитання протоколу вибрано президію зборів. Предсідницею вибрано довголітню працівницю 3 Відділу п. Ольгу Шуст, а секретаркою одну з активніших із тут народженої моди — п. А. Бродин. Слідували звіти урядниць за 1955 р.: М. Марусевич, голови, М. Слободян, місто голови, А. Яндо, фін. секретарки, М. Харамбури, касієрки, М. Демидчук, ректордові секретарки й голови відвідувачок хворих А. Андрусак. Із звітів можна було вичути неосягнений вислід праці, що його можна було б досягнути при співпраці не одиниць, а всіх членок. За цілий рік Відділ улаштував одну самостійну імпрезу — вечерок із нагоди 70-ліття жіночого руху, отриманий із місячними зборами. Реферат про початки жіночого руху і творчість О. Кобилляської відчитала М. Демидчук. Три інші імпрези, а саме — посвячення прапора СУА, 70-ліття жіночого руху і День Матері наш Відділ відсвяткував спільно з іншими Відділами, що об'єднані в Окружну Раду.

На різні народні цілі Відділ пожертвував 289.50 дол., а найбільша пожертва з того припала на школу при церкві св. Юра в Нью Йорку. На зїзді УКК в травні 1955 у Нью Йорку Відділ мав свою делегатку. На XI Конвенції СУА заступала 3 Відділ п. Марія Демидчук, яка склала обширний звіт з нарад і заохочувала членок вести працю згідно з її рішеннями.

Після звітів голова контр. ко-

місії п. Шуст поставила внесок на уділення абсолюторії цілому урядові, що присутні односторонньо піддержали.

До уряду на 1956 р. увійшли: пп. Марія Марусевич, голова; Магдаліна Слободян, містоголова; Анна Яндо, фін. секретарка; Марія Харамбура, касієрка; Марія Демидчук, рек. секретарка в укр. мові; Анастасія Бродин — англ. мові; Марія Робіцька, виховна реф.; Анна Андрусак, суспільна служба; Марія Демидчук, культ.-осв. референтка. Годиться тут згадати, що 3 Відділ має 6 членок із тут народженої молоді, які, як А. Вродин і М. Робіцька увійшли на цей рік до уряду. Обі воли мають вищу освіту і також добре володіють українською мовою.

Пишучи ці рядки про річні збори Відділу, не від речі буде тут згадати, що цей Відділ створений, як сестрицтво св. Ольги ще в 1897 р. Ціллю цього сестрицтва була праця при церкві й допомога членкам. Цю допомогову рису Відділ задержав до тепер. Коли в 1925 р. постав Союз Українок Америки, сестрицтво св. Ольги включилося в СУА, змінюючи свою назву на „Жіночу Поміч“. У Відділі є досі членки, що були майже на початку його заснування, як Магдаліна Слободян, що й досі знаходиться в уряді.

Річні збори намітили плян праці на біжучий рік. Уже в лютому має відбутися забава з танцями, як початок активності на біжучий рік. М. Д.

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу

Дня 10. грудня у церковній галі зійшлись членки 8 Відділу. Збори відкрила голова Ева Корпало молитвою і попросила вшанувати пам'ять померлих членок однохвилиною мовчанкою. Потім вибрано президію зборів, а саме почесну членку п. Апольонію Дзюму головою, а п. Анну Свенсон секретаркою. Розпочались звіти управи. Голова п. Корпало подякувала урядничкам і членкам за співпрацю. 8 Відділ

відсвяткував День Матері, перевів спільно з іншими Відділами баль, 15-ліття Окр. Ради в Нью Йорку. Відбулось 10 місячних сходин. Відділ брав участь у Дні Лояльності в Нью Йорку та в інших імпрезах. Слідували звіти рек. секретарки п. Еви Хомів, фін. секретарки п. Марії Стравс, касієрки п. Йоанни Івусич. Членки контр. комісії пп. Марія Рігель і Анна Свенсон посвідчили, що книги Відділу в найкращому порядку. Доглядачки хворих, пп. Софія Штига і Олена Вус розказали про відвідування хворих. Вкінці всі присутні рясними оплесками висказали своє признання управі.

Приступлено до вибору управи. Тому, що дотеперішня голова п. Корпало не хотіла кандидувати, присутні видвинули п. Анну Свенсон, яка вибір прийняла. Окрім неї увійшли до управи: пп. Софія Штига, містоголова, Ева Хомів, рек. секр., Марія Стравс, фін. секр. Марія Собол, касієрка, реф. організаційна Олена Коростіль, рефер. збіркова Марія Форгач. Контр. комісія: Йоанна Івусич, Катерина Джорджія, реф. господарські: Олена Вус, Анна Попів, Юстина Павлюк. Доглядачки хворих: Олена Вус, Анна Ерет, делегатки: Софія Штига і Катерина Джорджія.

Ухвалено влаштувати Святвечір і баль.

Збори закінчено відспіванням „Боже Великий“.

Анна Свенсон, голова
Ева Хомів, секр.

МАЯМІ, ФЛА.

Листопадове свято

3 ініціативи 17 Відділу СУА ім. Олени Теліги і за співучастю української католицької церковної громади та Укр. Амер. Клубу українська громада в Маямі відзначила дня 20. листопада 37-мі роковини листопадового зриву. Молодечий Відділ СУА започаткував свято американським гимном, при чому п. Ляхович супроводила на піяніні. Тодішня секретарка Відділу п. Подубинська попросила до сло-

ва о. Смаля. О. парох перевів молитву і палкими словами пояснив значення 1. листопада. В дальшому п. Ліда Остапак продеклямувала вірш Р. Завадовича „Перше листопада“. З захопленням вислухали присутні чотири пісні, що їх відспівала по-мистецьки Ольга Павлова при супроводі піяністки Ольги Ляхович. Слідувала промова інж. Е. Ляховича, що глибоко продуманими картинками змалював зрив 1. листопада. Дальшою точкою був фортепіановий виступ п. Зорі Подубинської, яка відограла композицію „Далеко від рідного краю“. На закінчення присутніх чекала велика й мила несподіванка: молодечий гурт при 17 Відділі виконав Лесі Українки „Сім струн“. Наші юні членкині, зодягнені в вишивані блузки, темпосипі спіднички й віночки на головах, продеклямували кожна свою частину. Це були — Тіпа й Каріна Ляхович, Надя й Ліда Остапак, Лесья Годівська, Варвара Вишпівська, Віра Загоруйко, Зоря Подубинська. Вся молода група, що започаткувала програму американським гимном, закінчила її тепер „Ще не вмерла...“.

На закінчення п. Василь Подубинський, старшина УГА, проголосив збірку на дар українському інвалідові, яка принесла 80 дол. З причини недуги голова 17 Відділу п. Маїк була відсутня. Містоголова п. Вишневіська подякувала всім присутнім за участь.

Різдвяна зустріч

Дня 8. січня 17 Відділ запросив усе українське громадянство на Різдвяну зустріч. Зійшлося около 100 людей. Парох укр. кат. церкви о. Смал провів молитву, а колядники з цілою громадою заспівали „Бог Предвічний“. Дальше голова п. О. Подубинська вручила о. парохові 25 дол. як Різдвяний дар на будову гр.-кат. церкви в Маямі. Потім запрошено гостей до вечері, яку приготували членки. Потім молодеча група Відділу відограла Вертеп. У тому взяли участь: пп. Зоря Подубинська, Тіпа Ляхович, Надя, Ліда й Ігор Остапю-

ки та Богдан і Роман Венгльовські. П. Каріна Ляхович продеклямувала Різдвяний вірш англ. мовою. **Ф. Зиблікевич**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Культурні сходи́ни 23 Відділу

Дня 18. грудня зійшлися члени Відділу і гості на сходи́ни з цікавою програмою. Відкрила їх голова Відділу п. Форись, представила гостей, а саме містоголову СУА п. Павліну Будзол і голову Окр. Ради п. Ольгу Шустер, а зокрема привітала сестер Василянок, що прибули. У першій половині програми показано фільм, що обіймав Свят-Вечір 23 Відділу (1955) із сценкою з Вертепу, що його виконали шкільні діти. Далше ювілей 70-ліття жіночого руху, виставку народного мистецтва в Кентон, Огайо. (1954) і в Дітройті (1955) та показ народньої ноші. Всі ці фільми виконав п. Зиновій Томків і він також випровадив їх. Сестри Василянки при церкві св. Івана Хрестителя приготували вертеп, що його діти відіграли.

У другій частині вечора п. Форись покликала до слова п. Будзол. Вона говорила про значення організації та наші обовязки супроти Централі. Потім промовляла п. Шустер, яка зясувала ціль Окружної Ради та обовязки Відділів супроти неї. Наприкінці п. голова подякувала обом бесідницям і п. Томкову за виведення фільму. Подано невеличку перекуску, при якій гості ще довго гуторили. **Присутня**

Свят-Вечір 26 Відділу

„...Немов одна родина...“

Богдан Лепкий

Входжу до просторої залі укр. шкільної аудиторії. Переді мною великий напис „Святий Вечір“. Рядами уставлені столи, застелені білими скатертями, а на них горять воскові свічки, що таємничо просвітлюють своїм блідим світлом пополудневі сутінки та надають оточенню якогось своєрідного теплого настрою.

При президіяльному столі чо-

тирьох священників з о. монсінґйором Шмондюком у проводі, голова церковного комітету адв. М. Мозола, редактор української сторінки „Сітізена“ адв. О. Марітчак та декілька громадян Дітройту. А на залі українське громадянство в числі около 350 осіб, яке зявилося, щоб за традиційним звичаєм засісти неначе одна велика сім'я до спільної вечері та обділитись побажаннями і думками. Це Просфора, що її улаштував 26 Відділ Союзу Українок, дня 8. січня 1956 р.

Програму свята розпочинають виступи дітей з парохіяльної школи. На сцену виходить Христя Камінська, яка з правдивим відчуттям продеклямує вірш „На Святий Вечір“, а за хвилину появляється група малих колядників зі звіздою, які зворушливо з питомою дитячою щирістю співають так добре нам знані колядки, а такі все нові і бажані... Запавіса спадає, а коли підноситься знову... вже Новий Рік (так вказує напис). Впадає група хлопців. Хором виголошують „вінчовання“ — швидко, щораз швидше... сіють по долівці зерно... і раптом зникають. „Третя дія“ — це вже Йордан, а це свято, як відомо належить дівчатам. І ось тепер входять вони повагом на сцену, щоб защедрувати гостям. Тільки якось надто поважно, перейнявшись напевно своїми ролями, виводять вони щедрівки.

— А хто зорганізував цю дитячу імпрезу? — питаю свою сідку.

— О, цим займалась наша голова п. Бережанська, а дітей вчила учителька парохіяльної школи п. Михалович. А що ви думаєте, мала багато роботи. Поміж тими дітьми, що виступали є багато таких, що вже не вміють говорити по-українськи, але є в них охота вчитись, от і вивчилися, тільки, що довше тривало.

Офіційну частину Просфори відкриває в заступстві недужої п. Бережанської, містоголова 26 Відділу п. К. Кардаш та передає слово „товстмастерові“ п. О. Климишин. Вона, виголосивши довшу привітальну промову, в якій підкреслила значення Різ-

двяної традиції в житті нашого народу, просить о. Шмондюка провести молитву та розпочати „трапезу“. На залю входять молоді пані та справно подають борщ, вареники, кутю, голубці, пампушки і ін.

— А це наші жінки з Клубу матерів при українській парохіяльній школі — пояснює мені хтось збоку. Вони співпрацюють з нашим Відділом. Ніхто інший, тільки вони зайнялись накриттям столів. Дивіть на президіяльний стіл і сіно поклали під скатерть. А треба вам знати, що більшість з них — це вже тут народжені.

Відзивається дзвінок, заля вмовкає, а за хвилину піднімається о. монс. Шмондюк і виголошує довгу промову, в якій підкреслює красу і глибокий моральний зміст нашої Різдвяної традиції та закликає плекати її, щоб таким чином внести до загально-американської культурної скарбниці й українські вартості. о. Г. Скасків у своєму слові вказує на велику пошану родини у Різдвяних звичаях, а це доказує, що наш нарід здавен-давна оцінював значення родини у житті народу. о. Трешневський вказує на національне значення українських народних звичаїв. Таких звичаїв не має ні один нарід, і це є те, що нас завжди лучило і лучити повинно. п. Мозола підмічує, що вперше цього року так численно зібрались на Просфорі і „старі“ і „нові“. Це доказує, що поміж ними щораз більше зтираються різниці.

— А хто займався „кухнею“?

— Приладженням вечері займалась п. Кульчицька. Вона й підбрала собі помічниці. Всі вони досить напрацювались, заки зладили всі ці страви. Мабуть цілу нічку смажили пампушки — шепче мені хтось до вуха.

Так гуторячи та згадуючи давні часи не счулись ми як пройшла година або й дві. Тепер почалось складання привітів: від інших Відділів СУА у Дітройті та від представників організації. Перед закриттям відбулась збірка на будову монастиря і приходуства, яка принесла 146 дол.

Ф. Л.

Свят-Вечір 31 Відділу

Наш Відділ якийсь час не проявляв діяльності, бо членки з управи хворіли. Але на останніх сходинах вдалося перевести річні збори, на яких вибрано новий уряд. Це додало нового духа до праці.

До нової управи увійшли: пп. Слободян, голова; Білоус і Фех, секретарки; Кравневич, касієрка. Треба сподіватись, що з їх допомогою 31 Відділ поживавить свою роботу.

Перше, що ми спільно перевели — це був Свят-Вечір. Членки приготували наші традиційні страви, окрім того пані Королович насмажила гарних пампушків. Прибуло чимало гостей із 5 Відділу і Гетьманської Організації. По вечорі всі заспівали коляду і стали собі пригадувати, як то колись святкували на рідних землях.

Вечір проминув у приємному настрою. Зараз кілька жінок вписалося у члени 31 Відділу і зібрано 13 передплат на „Наше Життя“.

Феся Сіділо, б. голова

СТ. ЛУІС, МО.

Ювілей Відділу

Дня 6. листопада 32 Відділ СУА відзначив 5 літ свого існування невеликим святом. Союзники зійшлися на місячні сходили, що відбувались у залі Укр. Нар. Дому. Відбувши сходини засіли при спільному столі до перкуски. Тут забрала слово наша культ.-освітня референтка п. М. Храплива. Головну свою промову присвятила листопадним подіям, даючи нарис боротьби українського народу за свою державність. Чин листопаду ще незавершений, але цей обов'язок тяжить на нас. Кожна організація повинна причинитись до того, відповідно до своїх сил. Наш Відділ, хоч малий, проте переборов багату труднощів і пожертвував немало фондів на різні цілі. Опісля забрав слово отець Дашо, парох із Медісон. Як бувший учасник УГА, згадав листопадовий зрив і попрохав присутніх вшанувати поляглих дво-

хвилинною мовчанкою. Потім переведено збірку, яка дала 17 дол. на укр. інвалідів.

В. Івасютяк, секр.

ЮТИКА, Н. Й.

Андріївський вечір

У суботу, 10. грудня м. р., наш Відділ СУА улаштував Андріївський вечір. Культ.-освітня референтка п. Ярослава Томич в короткому вступному слові вияснила мету, з якою цей вечір улаштовано. „Ми хочемо зберегти наші звичаї, бо кожен із них вироблявся сторіччями і є відбитком нашої історії, життєвого досвіду та укладу нашого народу. Ми одержали їх від своїх батьків та дідів і нашим обов'язком є передати їх нашим дітям. Саме тому ми притягаємо до активної участі нашу молодь, яка тут вам і покаже наші звичаї, що пов'язані з святкуванням вечора під Андрія. Для молодих виконавців ці звичаї стануть близькими і рідними, будуть для них своїми, не позиченими!“ Промовець кінчає, а з-за завіси вже лине дівоча пісня: „Розвивайся ти дубочку“.

„Одна вийшла заміж влітку, а друга в мясниці...“ — і завіса поволі розсувається. Перед нами звичайна селянська світлиця на два вікна, з празниково прикрашеними вишиваними рушниками. За столом, що вкритий скатертиною і освітлений звичайною селянською газовою лампою, примостились дівчата працювати: вишивають, прядуть, мотають вовну, а де-хто миє посуд, готуючись до вечері. І ця дбайливість в оформленні сцени остаточно покорує присутніх, розкриває їх душі, бо вони бачуть з яким захопленням та любов'ю ставляться виконавці до справи.

„А третя, чорнявая, пішла у чорниці!“ — кінчають дівчата свою пісню і глибше поринають у роботу. Та ось вбігає ще одна дівчина і повідомляє, що „пиріжки вже посажені до печі!“ Це відриває дівчат від роботи і вони починають розгадувати загадки. Тут входить хозяйка вечорниць і повідомляє, що „вечера гото-

ва!“ Дівчата ставлять на стіл миски, а господиня запрошує ту, що „сидить на покутті“ подивитися, що є у неї під мискою. Розпочинається гадання дівчат про їхню майбутню долю. І треба дивуватись живучості наших звичаїв, бо майже всі способи гадання ми побачили зі сцени: топили віск, бігали рахувати кілки на дворі в тину, перекладали черевики, щоб знати чий буде коло самого порога, вгадували імя судженого, нарешті розклали пиріжки і вийшов головний актор — собака Рябло. Він привітливо оббіг усю світлицю, побачив на підлозі розкладені пиріжки і почав їх пожадливо прибирати... Що сталося у залі від „натуральної“ гри цього „актора“ треба було бачити, бо передати словами це неможливо! Але розвага розвагою, а діло ділом, тому дівчата знову сідають працювати.

„Рано вранці я вставала, мичку микала та пряла...“ співають дівчата, а ми хочемо заслужено відмітити цей творчий дівочий колектив, що складається з панночок: Маріянни Бурак, Оксани та Звенислави Лукашевич, Ганни Райкової, Марти й Ірини Рожанківських, Звенислави Чорної та пані Володимири Величко, що була за господиню на вечорницях.

„Стій же, мамо, в іншу нічку, не одну спяду я мичку...“ — співають дівчата, а думка наша лине до тієї людини, що навчила так гарно співати цей дівочий колектив. Скільки то праці вклала п. Олена Коккодинська, скільки своєї душі і почуття віддала цьому дівочому гуртові, щоб він міг так гарно відтворити нашу чарівну пісню!

„...І поки те сонце зійде, не один починає вийде!“ — співають дівчата, а занавіса поволі починає сходитись і безжалісно закриває таку близьку, таку рідну нам сцену. Присутні тепло вітали виконавців і весь колектив ще раз з'явився на сцені. Стихли овації і тут сталась несподіванка: розсунулась занавіса і на сцену вибіг єдиний „актор“ інсценізації — Рябло! Він став коло рампи, привітливо махаючи хвостом, і радісно гавкнув! Це

Із зброєю в руках

(Закінчення)

На Наддніпрянщині, коли відгомонила війна, довго ще не могла заспокоїтись схвильована земля! Ще довго не вгасали повстання...

Серед цього буяння пробудженої землі відзначаються своїми чинами й українські жінки. Ось молоденькі катеринославки — Віра Бабенко і Маруся Тарасенко — звязкові повстанських штабів.

Український Уряд на еміграції підготовляв повстання на

чолі з генералом Ю. Тютюнником. На Україні теж почалась консолідація повстанських сил, яку очолював доктор Галієв, серб з походження. Хотіли з еміграційним урядом навязати звязки, бо вважали своїм урядом український уряд в Тарнові. Вже кілька разів посилали від себе повстанців до уряду УНР для звязку, але ні один із них назад не повернувся. І тоді доручають цю трудну справу на її власне прохання Вірі Бабенко,

21-річній селянській дівчині з с. Веселі Терни, Криворізького повіту на Катеринославщині. З її життєпису відомо, що вона дуже гарно вчилась у школі і мріяла піти до гімназії. Але до революції в їх селі гімназії не було. А утримувати дочку в гімназії в місті батькам було за дорого. Тому, коли відкрили по революції гімназію в селі, це була велика радість для молоді і Віра Бабенко негайно вступила туди, не зважаючи на свій вік — дещо спізнений для гімназистки. Таке було в неї прагнення вчитись, пізнати світ і всі його духові скарби. Та коли війська УНР в 1918 році залишили Катеринославщину і вже більше туди не вернулись, то там заснувалась повстанча організація, куди вступила і Віра як розвідчиця. І так добре себе там оправдала, що їй довірили найважливіше завдання, від змілоного виконання якого міг залежати успіх діла і доля багатьох людей. Невеличка чорноока дівчина в селянському кошуку у руках, пройшла біля 1000 кілометрів у страшний час, коли по Україні вешталась озброєні ЧЕКА і загримували усіх підозрілих людей. А вона ж несла з собою таємні папери від своєї організації. З великими труднощами вона дісталась через ворожий кордон до міста Тарнова, де бачилась із Головним Отаманом, Симоном Петлюрою і з генералом Ю. Тютюнником. Яка це мусіла бути дівчина, коли саме їй доручили таку важливу справу? Як мусіли довіряти їй здібностям? Яке надхнення несло її молоденьку і недосвідчену на цей геройський чин?

„Хто дав мені одваги меч двусічний?

Хто наказав мені: не кидай зброї,
Не відступай, не падай, не томись?

(„Якби вся кров“, Л. Українка)

переключило присутніх на веселий лад і тому перерва, що була проголошена між інсценізацією і концертним відділом пройшла дуже весело.

Концертна частина розпочалась коломийкою: „Андріївське свято скромно починаєм, бо одного лиш Андрія ми на показ маєм!“ — починає коломийку п. Стефанія Чорна, а вся зала разом з дівочим колективом на сцені підхоплює приспів. Твориться одна дружня українська родина: тепло і радісно! „Ми з Андрієм добре живем, його поважаєм і панові Андрієві многих літ бажаєм!“ — дуже гарно, весело і жваво продовжує коломийку п. Володимира Величко, а ми мусимо пояснити, що мова тут про всім шанованого старосту нашого репрезентативного хору „Трембіта“ п. Андрія Неговича. Виконувачки в своїй коломийці згадали й „нову боску“ нашого Відділу СУА п. Марію Когутякову, яка „чайок варить, бухти пече та всього замало; щось нам треба ще зробити, щоб всіх обєднало!“ Так шуткуючи, весело ставить перед нами наше жіноцтво цілу програму нашого тутешнього життя!

Конферансіє ж повідомляє далі: „ми вже замєриканізувались!“ Розсувається занавіса і на столику дзвонить телефон. Вбігає замєриканізована українка в

штанях і починає розмову по телефону, що є влучним сарказмом над зовнішньою американизацією наших пань, які „бігають“ до кіна тричі на тиждень, двічі ходять на білго, дбають про найновіші і наймодніші сукні, витрачають разом з своїми чоловіками в грилах та ресторанах понад сто долярів і не банкрутують“, а от на збірку для залишенців жаліють кводра і тому не ходять на забави та вистави, що їх улаштовують українці. Майстерність, з якою п. Стефанія Чорна так блискуче провела цей монолог, нас дуже тішить, бо кожен її виступ творить дійсно художню цінність. Далі конферансіє повідомив присутніх про нову „мудру“ думку Гриця Зозулі: „Наша еміграція тепер має дві лише партії: одна, що ходить на наші вистави і дає, і друга, що на вистави не ходить і нічого не дає“. Тут вийшла голова нашого Відділу СУА п. Марія Когутякова і подякувала присутнім за гостину, виконавцям за їхню працю, а п. Миколі Міхновському за допомогу в складанні та режисерські поради під час роботи над постановкою інсценізації Андріївського вечора. **Є. Є.**

Комплет „Громадянки“ (7 чинсел) коштує 1 дол.

Був вже призначений день повстання — 14. серпня на Свято Маковеїв. Та в самому центрі в Тарнові знайшовся зрадник і видав цілу справу ЧЕКА. Приблизно 60 людей розстріляли. Вірі Бабенко і докторові Галієву большевики обіцяли візу закордон, як вони дадуть зізнання. Не відповідали. Але знали що якби й відповіли, то все одно чекає їх та сама смерть. А обіцянки большевиків є лише одним з засобів, щоб примусити їх говорити. Коли це не помогло, почали їх мучити. Але нікого не видала ця мучениця-героїня.

Маруся Тарасенко попала в повстанчі ряди, де була звязковою, зі шк. лавки. Ходила по Україні, як мішочниця — в дійсності навязувала звязок з повстанчими штабами... Знала, що її чекає, як піймають. Знала, що на кожному кроці може бути зрада. Все ж робила своє діло, як витривалий воїн. „У вогні перетоплюється залізо в сталь, у боротьбі перетворюється нарід у націю“. (Євген Коновалець). Врешті вона таки стала жертвою провокації і в серпні 1923 року її з усією родиною розстріляло ЧЕКА. Загинула в повному цвіті життя. Мала тільки 20 років.

В Галичині поляки розпочали свою колоніальну політику. Позакривали багато середніх українських шкіл, скасували у Львівському університеті всі українські катедри, відсунули українців від усякої державної і громадської служби. Лиш невелика кількість поляків-мінімалістів хотіли спольщення тільки деяких волинських повітів. Більшість поляків дивилась на українців, як на „русинів“, яких треба спольщити. На схід від Збруча для них починалась — Росія.

Під гнітючим вражінням всіх тих подій в Галичині годі земля горіла під ногами. Почавши відстрілу в польського президента Юзефа Пілсудського — символічного стрілу, щоб звернути увагу світу на становище Галичини, — до ряду судових процесів, як Крупи, Луцейка, Мель-

ничука, Шеремети, Дзвінковського та 20 комбатантів. Проти колонізаційного наступу Польщі, з'явилась підпільна діяльність Української Військової Організації, і це була єдина можлива тоді форма боротьби. „Воли українського народу до самостійного життя не знищать ні ворожі тюрми, ні заслання, бо Україна є нездобутим бастионом героїв і борців“. (Євген Коновалець).

В Галичині почався ряд політичних процесів... Особливо тяжко переживало українське громадянство вістку про смерть одної з увязнених, Ольги Басараб (нар. 1889 р.), з дому Левицької, зі священничого роду з села Підгороддя, Рогатинського повіту. Це була працююча жінка, одна з тих, які в житті не знають ніяких компромісів при виконванні своїх обов'язків. Скромна, серйозна, згодна на кожне ризико, коли це потрібно для батьківщини. „А постійне виконання непомітних обов'язків, — як пише Емерсон, — з почуттям простим і морально чистим, зміцнює характер до того ступеня, при яким він буде мужньо діяти в галасі світу“. В минулому в неї все похмурі кольори. 15-ти літньою вона лишилась круглою сиротою. Все ж добилась того, що закінчила український лицей у Перемишлі. Потім у Відні, заробляючи на життя, скінчила однорічний торговельний курс. Щиро раділа, коли доля поклала на її шляху людину, з якою в подружжі зєднала своє життя.

— „Тепер я вже не буду сама“.

Та через кілька місяців пошлюбі він пішов на італійський фронт і в одному з перших боїв загинув. Тяжко переносить цю втрату молода жінка, але не заломлюється, а терпеливою працею поволі завойовує собі серед українського суспільства загальну пошану і довіря. Кожний обов'язок, що його на себе приймає, виконує сумлінно і солідно. Всім цікавиться і приймає активну участь в студентських і жіночих організаціях. На особисті вигоди і матеріаль-

не забезпечення не звертає уваги. Працює у Відні в Червоному Хресті, опікується війсьними сиротами, раненими вояками-українцями. Переживши велике особисте горе, в праці знаходить порятунком і духову рівновагу. Коли з'явилась потреба, стає на шлях великого ризику і тяжкої відповідальності. Працює в підпільних організаціях УВО, боевої Української Військової Організації на західній землі. На цьому своєму важному пості її заарештовано, увязнено й переходячи всі муки тяжкого слідства, не видала повірених їй таємниць. 13. лютого загинула в тюрмі, як мучениця-героїня.

**„Хором земля й небеса:
Благословенний довіку,
Хто тебе кровю вписав
В книгу безсмертя велику.“**

Незадоволення польською політикою в Галичині все збільшувалось. Почався ряд селянських страйків — 1927, 1928, 1929 рр. Особливо сильні рухи були в 1930 р., коли поляки під претекстом „лацифікації“, себто заспокоєння українського селянства, влаштовують мордування українського населення за допомогою поліційних відділів. На це обурена українська молодь, зорганізована в таємні революційні гуртки, відповіла актами терору. В процесах 30-тих років є теж учасницями жінки й дівчата. Своєю витримкою вони часто перевищують мужчин. На т. зв. „Варшавському процесі“ головну ролю серед жіноцтва грала молода дівчина, дочка священника з-під Косова, Дарія Гнатківська. Серед свідків-в'язнів Бригідок у Львові, є дочка професора університету — Віра Свенціцька. Вона не хоче зізнавати по-польськи, а коли предсідник каже випроводити її з залі суду, голосно звертається до оскаржених: „Слава Україні!“

На місце увязнених приходять нові з тим самим патріотичним кличем на устах.

**„Не родяться, а творяться герої
В боях за волю рідної землі.“**

(О. Олесь)

Позерез фільми

СЛІДИ У ТЕМРЯВІ — Footsteps in the Fog, фільм на підставі новелі В. Джекобса. Грають — Стюарт Гренджер і Джейн Симмонс.

Історія одного вбивства. Діється в Англії на переломі ХІХ. століття. Вбивник старається усунути єдиного свідка — служницю, що майстерно грає свою роль. Жвава акція і дуже дбайливо підібрана музика підносять вартість фільму.

МОЯ СЕСТРА АЙЛІН — My Sister Eileen, фільм на підставі сценічної пєси. Грають Дженет Лай і Бетті Гаррет.

Дві сестри вибираються з Огайо до Нью Йорку, щоб пробити собі дорогу у світ. Одна пише, а друга пробує сил на сцені. Їх мандрівка закінчується коханням, як і пристало добрій музичній комедії. Фільм розваговий.

КОХАННЯ — Love is a Many Splendored Thing, фільм на підставі автобіографічної повісти Ган Суїн. Грають — Білієм Голден і Дженіфер Джонс.

Дія цього фільму розгортається в Китаю. Молода китайка, що працює у великому шпиталі, закохується в американського кореспондента. Їх кохання трагічне, бо американець одружений. Але тонка чуттєвість дії і екзотика оточення дають глядачеві багато вражень.

ЗЛОВІСНА ПЕРЕШКОДА — The Bar Sinister, фільм на підставі повісти Річарда Дейвіса. Грають — Джеф Річардс і Едмонд Гвін.

У фільмі розгортається історія одного пса. Це расова собака, що бореться за першенство у змаганні і врешті осягає його. Всі, хто люблять тварини, знайдуть задоволення.

СЕМЕРО ХЛОПЦІВ — The Seven Little Foys. Грають Баб Говп і Джемс Кені.

Перед глядачем розгортається щасливе родинне життя мандрівного актора. Втративши кохану дружину він сам виховує своїх семеро дітей. У фільмі є багато гумору і погідних ситуацій.

Веселі віршики знайдете у збірнику К. Перелісної

„О Й, Х Т О Т А М?“

Гарні ілюстрації, кольорова обгортка. — Коштує 80¢.

Вісті з Фонду „Мати й Дитина“

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Під час Різдвяних Свят група українців з Іст Ленсінгу Мишиген, яка склалась з працівників і студентів місцевого університету та їх дружин, відвідали з колядками декілька родин місцевих українців. Зібрано 26 долярів. Гроші розподілено в такий спосіб:

Українському Вільному Університетові у Мюнхені — 8 долярів;
Фонд „Мати й Дитина“ — 8 дол.;
Українській вільній пресі в Європі — 10 дол.

Гроші дали: П-во Наконечні — 5 дол., п-во Мальовані — 5 дол., п. Полигонька з родиною — 4.50 дол., п-во Миронюки — 3 дол., п-во Старобрянські — 2 дол., п-во Якимови — 2 дол., п-во Овчинники — 2.50 дол., Марія Даниловська — 1 дол., п-во Бризенські — 1 дол.

Марія Овчинник

Із дитячих видань

Г. К. АНДЕРСЕН: ПОПЕЛЮШКА. Переказ із данського Н. Люквіджо. Малюнки 13-літньої Христі Головачок. Видавництво „Золоті Ключі“, 1956. Ціна 50 центів.

Безсмертна казка про бідну дівчинку і люту мачуху у клясичній своїй формі, яку так гарно опрацював Г. К. Андерсен. Легкий переказ поданий великими виразними буквами. Зміст ілюстрований гарними рисунками.

О. ІВАНЕНКО: ЛІСОВІ КАЗОЧКИ. Обкладинка й ілюстрації Мирона Левицького. В-во „Нашим Дітям“. „Евшан-Зілля“, Бібліотека Юного Читача, випуск ч. 13. Торонто — Нью Йорк, 1955. Ціна 50 ц.

Збірочка вміщає три малі оповідання з життя лісових тварин. З любов'ю та умінням розказує авторка про життя білочки, зайчика і пташки, наділюючи їм людських рис. В оповіданнях розгортається все лісове життя. Природа України стає дітям близькою і зрозумілою.

Книжечка дбайливо ілюстрована і постаті звірят зарисовуються з усіми своїми питомими прикметами. Л. Б.

Куховарські зшитки „Мясива“ і „Городина й овочі“ замовляйте в Централі США. Ціна 60¢ за зшиток, з пересилкою 65¢.

На Дім США

ЗБІРКОВІ ЛІСТИ

Збіркові листи датків членок США на сплату моргеджу Дому США, у Філадельфії, Па., надіслали нижче подані Відділи:

Відділ 18 США, Джемейка, Н. Й., по 1.00 зложили пп.: Ольга Цісик, Анна Альтман, Марія Альтман, Марія Ганка, Анна Паланичка, Феська Фуртак, Софія Фільварків, Марія Галіцька, Роза Савка, Анаст. Воробець, Катер. Воробець, Катер. Лялька, М. Голісяк, Марія Ольхова, Христина Заборська, Ева Пареляк, Катер. Микитин, Катер. Самборська, Олена Міняковська, Софія Кузів; 3 каси Відділу 5.00. — Разом 25.00.

Відділ 42 США, Філадельфія, Па.: Зложили пп.: Марія Пашук 11.00; Катер. Лисюк — 5.00; По 2.00: М. Стасюк, Пелагія Борисевич, Катер. Мороз; Анна Боф — 1.50; По 1.00: Ірина Волянська, Олена Журибіда, Кекилія Гардецька, Марія Демяник, Катер. Корольок, Олена Серник, Анна Бутрин, Агафія Березюк, Антонія Аннюк, Лідія Бурачинська, Анна Баран, Катер. Стефанів, Йосифа Кравець, К. Сопчак, Розалія Миколаїв, Розалія Ваврів, Марія Біляк, Ольга Фостик, Анна Тацинець, Анна Боднар, Анна Марич, Софія Василенко. На що листу — разом 45.50.

Відділ 59 — Балтимор, Мд., зложили: О. Кобрин 5.00; Пані Шулька 2.00; По 1.00, пані: А. Чорній, Ю. Маньовська, Темнюк, Турик, Івахів, Луців, Геловей, Юзенів, Бабяк, Сливка, Луцишин, Мельник, Хариш. Разом 20.00.

Із листів до Редакції

Коли вже замкнено число, прибуть лист із пожертвою з далекого Лос Анджелесу. З радістю поміщуємо його, як вияв пошани до нашої сеніорки жіночого руху.

На Фонд Лікування

У залученні посилаю грошовий переказ на 5 дол. на Фонд Лікування нашої сеніорки Олени Кисілевської. Оцим кличу всіх земляків із Коломії, що їм дороге ім'я нашої голови — прийти з допомогою в таку важку для неї хвилину. Всі памятаємо, скільки труду й праці вложила вона у службу для батьківщини, а ми, що її бачили щодня, найкраще вміємо те оцінити.

Наталія Березовська
Лос Анджелес

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

ЦІНА КНИЖКИ \$3.50

Замовлення приймає:

**Ukrainian National Women's
League of America, Inc.**

909 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ
та ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала **Марія Юркевич**

Замовляти в **ЦЕНТРАЛІ СУА**

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH

MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for Your Comfort

No Deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

Philadelphia 23, Pa.

IN ARTS

БАГАТО ІЛЮСТРОВАНІЙ НАРИС

WOMAN OF UKRAINE

що змальовує англійською мовою
шлях української жінки

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА в мистецтві
в господарстві
в науці
в професійному житті
в політиці

Ціна 1 дол.

Замовляти в **Централі СУА** і в усіх українських книгарнях.

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.